

T 464

ČSN 50 6210

Kčs 3.—

ošklivá malá láska
zdeněk vlk

vapirny, n. p., Brno

Ošklivá malá láska
Zdeněk Vlk

Volvox Globator

Copyright © Zdeněk Vlk, 2012

ISBN: 978-80-7511-157-9

Vydalo nakladatelství a vydavatelství
VOLVOX GLOBATOR www.volvox.cz

Štítného 17, Praha 3 - Žižkov

celkově jako svou 968. publikaci

Obálka Lenka Kuralová

E-kniha purehtml.cz

Vydání první Praha 2012

Adresa knihkupectví

VOLVOX GLOBATOR

Štítného 16, 130 00 Praha 3

ošklivá malá láska

zdeněk vlk

Volvox Globator

Mému autorovi

1. polovina

Dějství I.

Autorova ložnice (i pro další místnosti jako WC, kuchyň, koupelnu může být vytvořen jen jeden spojitý prostor). Autor sedí na okraji postele. Na sobě má domácí čortky a zválenou košili s ohrnutými rukávy. Drží obyčejnou černou nebo šedivou, už trochu ohmatanou knížku a propisku. V dalším průběhu zapisuje do této knížky i z ní čte.

AUTOR: Nejdřív prolog, jo, teď cituju: „Vskutku nicotní jsou od přírody všichni lidé, kterým nebylo dáno znát Boha. Ze všeho dobrého, co mají před očima, nedokázali poznat toho, který je, a z pohledu na dílo nerozpoznali Tvůrce. Neboť z velikosti a krásy tvorů může být srovnáním poznán původce jejich bytí.“ B., Moudrosti 13,1.5. *(Zazvoní telefon)* Sakra...

TELEFON *(autor má při ruce normální mobilní telefon, zároveň je ale displej telefonu vytvořen scénicky promítacím plátnem nebo obrazovkou pro SMS zprávy, zvonění a hovor jdou z velkých reproduktorů)*: cr!

AUTOR *(nezvedá telefon)*: Sakra, telefon, já to dopovím, tohle se jmenuje ošklivá malá láska.

TELEFON *(zvonění je postupně hlasitější a delší)*: crr!

AUTOR: zdeněk vlk *(ukazuje na sebe a zároveň vezme na posteli ležící telefon)*

TELEFON: crrr! crrr!

AUTOR: 1. polovina. *(Přijme hovor tlačítkem, ale ještě zakryje reproduktor)* Zamílované tělo, část první, obraz první... promiňte... noha. *(Dáši telefon k uchu a mluví do něj)* Poslyš, R, teď nemůžu, jsem v

divadle... Jo, ses tu taky, hraješ mě... tak zatím. (*Odloží telefon. Podívá se do hlediště, pak sklopí oči před sebe na zem*) Noha. No... Její... Na dlaždičce přede mnou se kroutí její vlas, ale už začal konec... To je moje věta. Napsal jsem si ji hned někdy na začátku, konec je tu opravdu od začátku. Osoby a obsazení... to vyplyne. Vážení diváci a čtenáři, vypněte si laskavě zvonění na svých mobilních telefonech. Díky. Sms můžete posílat, moje telefoní číslo je 728676327. (*Koukne na plátno či obrazovku – displej telefonu*) Berte to dnes spíš jako zkoušku... totiž, vlastně jsme teprve ve fázi psaní hry. Píší ji zároveň s tím, jak ji žijeme... Anebo víte co? Pojedem naostro. Já se totiž na čtené zkoušce jiné hry byl podívat a když si představím, jak se tu herci usadí, budou číst a pronášet s přeříkáváním a hihňáním moje repliky a po straně se s mnohem větším zájmem bavit, kde se včera ožrali, co na sebe a o fotbale, a že dneska to prostě nějak... to je tím dneškem, nó... a plundrovat mi ledničku. Ne. Jedem naostro. (*Odmlčí se*)

Ještě něco, dnes se hraje pro velmi důležitého diváka, sedí mezi vámi, ale jeho totožnost neprozradím... Tím nemyslím nikoho z magistrátu, který tu prý je ohledně uzavření divadla. No... Začátek všeho je trochu nejasný. Probudíte se zkroucený alkoholem a nic si nepamatujete a pod peřinou se dotknete cizí nohy. Cuknete sebou, pak děláte, že spíte dál, a se zavřenýma očima přemítáte, kdo ta noha je. Noha je vzhůru, to vycítíte. Ale přemítání moc nejde, protože máte mozek vysušený pitím na troud. (*Autor se zarazí*) A já vám ten začátek s nohou zahraju... Jen ještě zdůrazňuji, že v průběhu psaní tohoto, při tomto představení, nebude zabito ani zraněno žádné zvíře, postava, herec nebo divák, jen já. Takže Dějství první. První polovina. Začátek všeho. (*Osvítí se zbytek postele, pod peřinou někdo leží. Je ale vidět jen veliká tmavá kupa vlasů kontrastující s bílým povlečením*) Ona se neprobudí... Vlastně by tu mohl být pod peřinou jen srolovaný obyčejný koberec, ale ty vlasy, ty se musely dlouho shánět. Takové vlasy zahraje jen paruka z Papui Nové Guineji, a se zavedenou elektřinou. Podívejte se. (*ukáže za sebe na postel s tím velikým trsem kudrnatých tmavých vlasů*) Vypadá to, jako by mi v noci v posteli vyrašila nějaká divoká postelová rostlina.

Autor si vleze na postel a lehne si. Probudí tím Strašidlo.

STRAŠIDLO (*zpod vlasů rozespale. Napůl spí, ani nezvedne hlavu. Hlas jí trochu vrže. Celý následující dialog vede jen zpod té kupy vlasů*): Vlčku, co je?

AUTOR: Nic, nevrž, smolím, popisuju náš začátek.

STRAŠIDLO: Jó, aha. (*Zívne. Poté ale se zájmem*) Jak jsme byli u Dědka?

AUTOR: To si nepamatuju. Tak až jak jsme se probudili. Dědka mám v okně.

STRAŠIDLO: Jé, to já si to pamatuju... Pili jsme tam po zavíračce s barmanem, byl hrozně milej, představil se a dal mi pusu... No a nakonec jsi řekl, že jdeme domů... A paks mě chytnul za ruku, to se mi líbilo, takový pocit jistoty, a vypadals u toho hrozně vážně, líbilo se mi to, jak sis mě vedl po ulici. (*Zívne*) Tys mě vůbec nebalil, vlčku, ty sis mě odvedl. Ty si to ale nepamatuješ, byl jsi opilý. Ale myslím, že to málo, cos říkal, jsi myslel vážně. A že spolu budeme v divadle. A Vlčku, také jsme byli na Řípu. (*Posune se trochu k němu.*)

AUTOR: A co jsem tam tak zhruba říkal... To je jedno. Díky... externí paměti. Překrásko, oficiální začátek ale byl, až když jsi složila přijímací pohovor.

STRAŠIDLO: To si zas nepamatuji! já... Teda jo, že jsem seděla tady v křesle a nemluvila a mluvil jsi jen ty... jak jsi měl ta klíš'ata. Ale moc si nepamatuju, co jsi říkal. Ale vypadals upřímně. Jo a pila jsem s tebou solidárně čaje na pocení, místo toho tvého hrozného Božského, a pořád jsme chodili čurat, každý do své koupelny... A bude se to jmenovat Vlček a Strašidlo? Tak já už spim, ty taky. (*spí dál*)

AUTOR (*Sedne si zase na okraj postele. Zapisuje si do příruční knížky. Pak zvedne hlavu a podívá se do hlediště*): Stejně... začátek. Je jich asi deset. Většinu si jich nepamatuju, musí to vyprávět ona. Já jsem teda autor. Legrační je... že jsem si zrovna říkal, že bych mohl prožít nějaký

milostný příběh a zkusit ho napsat přesně podle pravdy, dokumentárně... dokonce přísně vědecky. Abych psal o reálné ženštině a ne si nějakou vymýšlel, podomácku si ji vařil a kdovíco ještě. A přišlo to opravdu samo. Fakt jsem se zamiloval. Mám tady o tom poznámky. Celé jsem to chtěl napsat do divadla, na jeviště, kvůli různým časům... a aby nás mohli zároveň hrát různí herci, kvůli různým vrstvám a možnostem to objektivně pozorovat. (*Otevře knížku na začátku, čte si v ní*) Aha. Vlastně to bylo tak, že jsem se zamilovat nechtěl. Jo. (*Čte z knížky*) „15. 3. Stačí, abych si představil, jaké to bude: celý ten kolotoč, budu chtít víc, pak míň a celou dobu mě bude bolet břicho a nakonec budu zase tam, kde jsem začal. Blbá tušení.“ No jo. (*Přestane číst v knížce*) Vlastně se mi do toho najednou nechtělo. Tohle jsem si zapsal potom, co jsem s R domluvil, že mi namluví herečku u nich v divadle, už mi ji předtím dohazoval. Říkal, že je to můj typ. Protože jsem to v té době už chtěl napsat do divadla, hodila by se ještě víc... Vlastně R mi taky původně nabídnul, ať napíšu hru, původně tedy vánoční, něco s Ježíškem pro Východočeské divadlo v Pardubicích. Hned se mi zalíbila představa, že bych se v tom zamiloval do herečky, takové ty návštěvy v hereččině šatně s kyticí a s šampaňským a bonboniérou a v černém cylindru a hlučný smích a mrkání a olizování rtů fialovým jazykem... Degas nebo Zola. Rychle to přestalo vypadat na pouhou vánoční hru, ale na hru celoroční nebo jednonoční.

(*Odmlčíse, nahlédne do knížky*) Na tuhle. Jenomže... A to vám přehraju. (*Ukáže na mobil u ruky*)

TELEFON (*z velkého jevištního reproduktoru*): Crr.

AUTOR (*zvedne telefon*): Čau, R.

R (*namluven ale Autorovým hlasem, neboť ho hraje na jevišti, z velkého telefonního reproduktoru*): Čau. Ty vole. Trapný! Trapný.

AUTOR: Co?

R: Šel jsem za ní, za L, s tím poselstvím, s tvou knížkou a že by účinkovala v další s tebou a ty vole, trapný, fakt trapný.

AUTOR: A co jako?

R: No, že mezi náma už něco několik měsíců probíhá a já jsem to nějak vytěšňoval a teď jsem za ní přišel s tímhle. Tam mi to došlo. Jak na mě koukala. Trapas. Trapný. Ale mně to fakt doteďka nějak nedocházelo.

AUTOR: Hm. Jo? Aha... Takže mam po cylindru. Ale i tak... vždyť mě v tom máš stejně hrát... a vzal jsi to teda do hloubky, prožíváš to, to je Stanislavsky, ne? Vlastně mě takhle nejenom hraješ, ale úplně jsi mě přeobsadil.

AUTOR (*do hlediště*): Ji už to neprobudí, nebojte, spí jako dřevo. (*Odmlčí se*) No, nejdřív jsem se cítil ošizený, hlavně o Degase a Zolu a o támhleto a tuhleto v šatnách hereček, ale jak jsem ho potom poslouchal a četl jeho následné sms, viděl, jak vyvádí... zkusil jsem se do toho vcítit, jakoby si ho zahrát, zakusil jsem si schválně bolebrich... a nějak jsem po tom bolebrichu zas až tak nezatoužil. Nebo jsem byl přinejmenším trochu na vážkách. Jestli bych před sebe přeci jen neměl prostřít místo budoucnosti nic. Proto ten předchozí zápisek z 15. března... R mě prostě nějak úplně nahradil, no, přeobsadil... A hned jsem si začal pohrávat s tím, že to napíšu stejně s tou herečkou L a že třeba vytvořím fiktivní milostný trojúhelník z nás, nebo že mě R prostě bude hrát, substituovat, popíšu, co se stalo jim, ale zároveň tam budu já jako Autor, a hned se to začalo nadějně zmateně vrstvit... Jenomže. Hm, přečtu vám další zápisek, jen pár dní potom.

Ze zákulisí se tlumeně ozvou hulákající hlasy a zvuk tříštícího se skla.

To jsou ožralí doňané, toho si nevsímejte. Tady se pije. (*Otevře zas knížku a čte*) „23. 3. Ježíš! Ono je to snad tady. Mam to úplně v břiše... Když jsem to sdělil R, povídá, že jestli jsem se já zamiloval, tak je to degradace lásky.“ (*přestane číst*) Nemyslel to tak... a já si to myslel taky. Tak to totiž dopadlo, že jsem se zamiloval skutečně. Taky. Asi po deseti letech. Proto nás tady R a L nakonec jen hrají. Nechtěl jsem se ale vzdát divadla a jeho možností. Zaprášených mizerných kulis a červotočivého jeviště nahrazujícího skutečný svět, lidí předstírajících a hrajících, že jsou jiní lidé, a tak. Nemusím taky detailně popisovat byt

jako nějaký bytový architekt, popisovat okolní červené střechy nebo ulici, jak se dole táhne jako řeka Don a je plná kočičích hlav a psích hoven, to udělal scénograf. Ale když nás R a L hrají, snáz se mi popisují já se Strašidlem, mám tak aspoň nějaký odstup. Když si na papíře a tady na jevišti a v hlavě představím je, můžu tak být objektivnější a ne se jen napařovat a producírovat a obhajovat. Snad se tak dokážu držet pravdy. A někdy to třeba může být výhoda, moci se přeobsladit. Hned jsem si to s R a L domluvil, i když nikomu nebylo zřejmé, jak to myslím, ani mně, jen se mi to líbilo. Jako že píšu hru divadelní? Nebo knížku? V tom aby se čert vyznal... Ale opravdu jsem se v realitě zamiloval zároveň, je to nevěrohodné, ale je to pravda, všechno se to stalo tak, jak to tu povídám. *(Odmlčí se)* Navíc R v té době hrál ve Stabat Mater Ježíše, i když tedy vypadá spíš jako čert, a ověřil jsem si tam, že by mohl zvládnout i mě.

Tohle není role ze známosti, jak už to tak chodívá, na kříži mu to slušelo, i když teda toho Ježíše vlastně odehrál břišními svaly, a mě břišními svaly přirozeně nikdo neuhraje, jsem komplikovanější... a opuchlejší. L tam hrála jeho matku Marii, i když je tedy mladší než on, ale tohle je prostě divadlo. Hrají spolu ve víc věcech, a v reálu ještě hrají, že spolu nechodí, to je život. R se na mě hodí i proto, že umí tak naturalisticky zahrát pády, rozmlátil si lokty v autistech, v Ellingovi a Kjellovi, a taky ve Cvocích na cimrcampr, v Její pastorkyni si rozřízl ruku, že do konce představení na tohleto prkenné světoviště cedil falešný kečup, skoro se probodl při sebevraždě v už nevím čem, hořel v Krejčovském salonu, to všechno se tady může hodit. Ale samozřejmě, příště raději použiju loutky. Aby si je autor mohl bez výčitek otráskat. Co se tedy týče dokumentárnosti, vystupují tu reální lidé, nebo reální herci, pokud se tu někdo nepodobá nějaké žijící osobě, tak jsem tu osobu prostě netrefil. *(Autor se odmlčí)*

(Potom najednou jiným hlasem, výrazněji) Strašidlo. *(Ukáže na Strašidlo nehybně spící pod peřinou, které zase připomíná jen srolovaný vlasatý koberec. Pak ještě zapáleněji, nevěřičně)* Strašidlo... Stejně: do koho? To prostě člověk předem neodhadne. Nemá pod kontrolou vůbec. Po

Dědkovi někam jela, do Francie, a následovalo to období, kdy člověk vlastně neví, jak na tom je a jak je na tom ten druhý. Psali jsme si takové ty pečlivé krasopisné sms, nad kterými sedíte 30 minut, a další půl hodinu luštíte a vykládáte odpověď, čtete ji patnáctkrát a pod mikroskopem. Nejdříve pečlivě neutrální, potom postupně citově zabarvené. Chvilku je vysíláte jako sršeň, pak zas strháváte prsty z klávesnice a jenom po mobilu pokukujete... Občas jsem zadoufal, že mě jen bolí břicho, že mi onemocněl žaludek, že mám kocovinu, že jsem snědl nějaký sajrajt. A hned návaly vzdoru a že prý... (*nahlédne do knížky a čte*) ... ale co, vlítnu na operní pěvkyni a bude dobře. (*pokývá hlavou*) No jo, dokumentárně. A taky, vždyť měla něco s támhle tím tím, nečlověkem, a chodila s tamtím, podčlověkem, do ní se přece neto, ne? Všichni jsme z druhé ruky, ale... Tak se s ní můžu stýkat a hned nevykřikovat, že jsem se do ní tento, ne? Taková... na první pohled je na ní vidět, že má postel plnou drobků. Jasně, no, hezká hlavohrud' a stojné nožky, klidně i pár párů navíc, ale... Ty strašidelné krasopisné sms... Mám je i uložené. (*Autor vytáhl mobil, namačká na klávesnici*)

TELEFON – *na obří obrazovce se postupně zobrazují sms, event, i jak jsou psány:*

Ja jsem se zblaznil.

po krátké prodlevě: Ja taky.

prodleva To je dobre.

prodleva Asi jo, co budeme delat?

... Nechame si usit svatebni sveraci kazajky.

... A prevezmes za me odpovednost?

... Jo. A ty za me?

... Jo... bojim bojim☺

AUTOR (*stále telefon v ruce*): Nebo... (*nacvakává*)

TELEFON: Au

... Auu

AUTOR: ... to ale možná znamenalo, že máme oba kocovinu. Stejně, sms se podobají knižním dialogům víc než mluvená řeč, vznikají obdobně, je čas na formulace a tak... Moje sms dosáhly sevřenosti a obsažnosti haiku v té době. (*koukne do knížky a čte zápisek*) „29. 3. Co to píšu v těch sms? Sakra. Já jsem blb. Co se z toho dá sakra vyčíst? ... No zas tolik jsem toho nenapsal, může to znamenat cokoliv, ‚svatební kazajky‘, ježíš!“ (*zvedne oči od knížky a dodá*) Skoro všechno jsem si tadyhle přepisoval, do knížky. Aby to bylo dokumentární. Pravda... Píšu to simultánně jako knihu. Tak jsem já, ten člověk tady v tyhle knížce, tehdy uvažoval. Prý se bála kvůli tomu, co o mně slyšela. Legrační je, že R to měl úplně stejné s L souběžně, nebo vlastně o něco dřív, a ty samé sms, občas mně něco poslal, něco o křečích v břiše, když čeká na odpověď, nebo třeba... mam je v telefonu, (*namačká*)

TELEFON - *na obrří obrazovce*

POMOC

AUTOR: ... nebo (*namačká*)

Zatím se neozvala... jestli se na to nevyseru. R.

AUTOR: ... a (*namačká*)

Jen co jsem odeslal predchozi zprávu, přišla od ni.. Uf. Jdu spat. Nechlastej! R.

AUTOR (*podívá se přímo do hledišť*): Vidíte, klidně bychom si je mohli prohodit. Jsou takové univerzální, (*přečte*) „30. 3. Zkrásněl jsem se kvůli ní, nablýskal si oči a vcucnul tváře...“ To je blb, co? Už zase já. V prděli je... (*zamyslíse*) Těžko říct. Stejně se mi to ale nezvykle vymklo... Jsem odtehdy celý vymknutý. A hlavně, nezamiloval jsem se celý. Totiž ne mozkiem. Tedy rozumem, či čím, ten to sleduje trochu

zpozvdálí. Tady od vás z hlediště. I když se mi to jinak vrazilo až do nehtů u nohou. A ne nafurt, to je jasné. Je to jen trochu a jen na čas. Tak na necelý rok, bych to odhadl. Takže v tom už teď straší ten podělanej konec. Je to jen malá láska. Jenomže: já na ten konec zatím kašlu. Víím o něm dobře, ale nezajímá mě, nechávám ho být. Vezměte si tu úlevu, že jsem s nějakou, se kterou nemusím být opilý. Nemusím obcovat se ženskou, která smrdí kouřem a chlastem a která obcuje s chlapem, kterej smrdí kouřem a chlastem. Ty poměry s podivnými cizími lidmi, strkat se a šoupat do podivných cizích vnitřností. Když tu obcuju potmě s ní, představuju si ji. Můžeme si namlouvat, že to bude šťastný konec, i když nevím, co si pod tím přesně představit. A v prdělí taky je, jak je to fyzické. Zamilovalo se mi tělo. Ne že by šlo jen o fyzickou lásku, jen o její tělo, moje tělo se zamilovalo do ní celé, těla, osoby, bytosti, vlasů. A můj mozek tady skepticky mektá. (*teatrálně povzdychne*) No, sídlí to v břiše. Je to prostě fyzický pocit. Zamiloval se do ní můj žaludek, a ne já. Není to žádná záležitost srdce, je to bolebrich. Tohleto (*znovu povzdychne*) je o žaludeční vředy. Láska prochází žaludkem... a plícemi a játry a slezinou a střevy a ledvinami... a brzlíkem a kdovíčím, srdcem možná taky. Je to fyzické, nijak neovlivnitelné rozumem. Pochybovačný mozek jen kroutí hlavou. A ozývají se mi ve vnitřnostech tedy i takové... nevysoké chabé věci, jako žárlivost, ta speciální odrůda, zpětná žárlivost, jsem schopný žárlit i sám na sebe, jak jsem ji ožralej sbalil a hned šla ke mně... kdejaký ožralý hovado... spíš mě to prostě celé nějak umenšuje, v mých očích, jak Othella, než aby to byl nějaký podivuhodný zdroj inspirace a čertvíčeho. Nevím, jestli je to tím, že je to taková spíš jen malá láska. Dělam i něco jiného, nemyslím na ni, ale bolí mě při tom vnitřnosti. A k tomu ta věčná chuť někam běžet, kamkoliv, a něco s tím udělat. No legrace. Týden je ve Francii a týdenní zápisky jsou takovéhle. A že vlitnu na operní pěvkyni a bude klid, pojedu s ní do těch Benátek a kdesicosi... Je to jasné: zamilovalo se mi tělo! Dříve jsem všechno dělal rozumem, vařil si postavy a tak, teď jsem jen zapisovatel vlastního břicha, břichopisec. (*Zvedne obočí, kam to jen jde, aby to bylo viditelné i*

z poslední řady) Ale koukám, že už je ráno, tak taky zkusím zalehnout. Já totiž kvůli ní trpím nespavostí. Prostě vedle ní neusnu... Stejně je to zvláštní, já, zpuchřelý člověk, a ona, takový nadšený chlupatý tajtrlík. (Autor si zalezl do peřin, schová hlavu do té kupy vlasů, zmizí. Světlo na jevišti zhasne.)

Technická poznámka: záleží na divadle, nakolik především následující scénu svítit razantně – rušivost je ale záměrná.

Vzápětí se světlo opět rozsvítí. Na hodinách je o 5 minut víc. Z peřin se vystrčila Autorova hlava. Mžourá. A zas mluví.

AUTOR: Je to příjemný, po ránu se probrat pod peřinami, rozespalá malátná těla se hromadí jedno přes druhé, jsou stejná, ještě nerozdělená na samčí a samičí... *(Zase se zanoří do peřin. Pak se tam něco pohne, pak se začíná hýbat.)*

V tu chvíli znovu zhasne světlo na JEVIŠTI – TMA. A rozsvítí se naopak v HLEDIŠTI – PLNÉ OSVĚTLENÍ.

Technická poznámka: Případně trochu nasměrovat reflektory do hlediště, aby nebylo na jeviště vidět. Diváky v tom náhlém světle v hledišti nechat mžourat v rozpacích na sebe nebo zmateně na tmavé jeviště. Pozdržet. Poté teprve z jeviště doléhají zvuky obcování. Pak si diváci mohou postupně všimnout, že tma na jevišti není úplná – nepozorovaně tam přidat osvětlení.

STRAŠIDLO *(ze skorotmy jen její hlas):* Vypustil jsi vlčky, teda. A já taky. **HLEDIŠTĚ ZHASNE a JEVIŠTĚ ROZSVÍTÍ.** *Autor a Strašidlo tam jsou v posteli.*

AUTOR *(do hlediště):* Promiňte... to světlo. Stačí, že čučí kulisáci. Ty čerti a kozy zvědavý.

STRAŠIDLO *(nahá vstává, hrabe se ve vlasech a protahuje):* Já musím na záchod. Hele, svítí slunko. *(Líbí se. A vlasy má obrovské, jako papuánka, kudrnaté a přírodně dredovité. Jak se ve vlasech prohrábla, je vidět, že ani prsty pořádně nemohou zajet dovnitř, jen je trochu zpřeházela, česání tím skončilo. Vlasy se táhnou za sluncem k oknům.)*

AUTOR (*do hlediště*): Ze to ta malá kulička uprostřed toho houští utáhne. Dere se to, kupí a kroutí, nečesané, nečesatelné, ta musí být hrozně úrodná. (*dívá se na její hlavu*) Jestli tam uprostřed vůbec nějaká kulička je. V drnu. (*Strašidlu*) Hejhulo, upozorňuju tě, milý Drne, že tě všichni vidí.

STRAŠIDLO: Vlčku! Ty jsi paranoidní. Vlku, hlavně si zatáhni žaluzie, ať tě nikdo nemůže sledovat! Chceš, abych udělala piruetu? (*jde nahatě do koupelny*)

AUTOR (*do hlediště, trochu omluvně*): Promiňte, (*sám si zakrytý peňnou natáhne čortky*) Pátral jsem tam po ní, po té kuličce, prohrabával to, trvalo to ale celé dny a svoji ruku jsem už víckrát nespatriil... (*křikne za Papuánkou*) Jdeš do práce, Strašidlo?

STRAŠIDLO: Jo, nejdřív ale učím francouzštinu. (*Funguje v koupelně. Pak se vrací už oblečená.*) A co ty? Budeš smolit? V noci byl nějaký křik, že jo?

AUTOR: To já... Musim chvíli kramařit. Zavolat na soud. To je tady furt, na Donu se pije a řve... A taky jsi ze spánku popisovala, jak jsi u mě udělala přijímací pohovor... Prý s odřenýma ušima. Prý s tahákem napsaným na ruce.

STRAŠIDLO: Chal ... Ty se máš, že nemusíš nikam jezdit do práce. Do kanceláře.

AUTOR: Jo, zavolám tady z postele. Uvážu si kravatu jen na svém kramářským hlase, pronesu „ano, jistě, právě jsem dostal na stůl spis“, a nikam nepojedu. Nevadí ti, že máme advokátní kancelář v posteli? Ale jak se mi stýská po těch ranních tramvajích kdysi, s podlahou posetou ospalkama, teď musím volat v důležitý věci... možná si přeci jen oblek vezmu. (*Koukne na ni*) Hele, tebe ty tvý vlasy nekoušou? (*do hlediště*) Nebudu tam přece volat z čortek, že jo. (*Strašidlu*) Mě teda koušou. Jednou mě v noci ukoušou a sežerou.

STRAŠIDLO: Mráz kopřivu nespálí, vlku. Odpoledne jdu na přednášky. Máme filosofii, ta je v pohodě, to si ještě pamatuju z

Břeclavi z gymplu... „dvakrát nestůpíš do stejné řeky“... a „myslím, tedy su“... Tak jo, tak já běžím. (*Ušklíbne se a zakoulí očima. Technicky – má velké oči jako vejce, zakoulení v drobném obličejí zpod křovisek musí být zřetelné.*) Řekni mi něco kramářským hlasem.

AUTOR: Di už, nebo tě nechám vyvést kulisákama.

STRAŠIDLO: Ty jsi blázen. Vlku. (*jiným hlasem*) Zavoláš mi, jo?

AUTOR: Jo. Já tě budu sledovat. Budu si na mapě zapíchnávat špendlík, kde zrovna jseš. Mám tady jeden připravenej, s chlupatou hlavičkou. Obrovskou pidiparukou. (*sáhne po knížce, zapíše si něco a povídá do hlediště*) Ona opravdu zdálky vypadá jako špendlík, vlasatej. Možná tu její špendlíkovitost z posledních řad vnímáte.

STRAŠIDLO: Hele, támhle jsem ti oslintala polštář, tak já jdu, zdar! (*vyrazí ke dveřím, jen se ještě zastaví u ledničky*) Rychle, rychle (*mumlá si*) lepeňák. (*něco si vezme v ledniče, splácne to dohromady a už je pryč*)

AUTOR (*leží v posteli a dívá se do hlediště*): Lepeňák je břeclavsky sendvič... Stejně, to je vždycky poránu křiku. To je taky tvor, takovej roztomilej a tento, ale raší to z ní, všude po těle. A křičí a poskakuje, hejhulí. Je úrodná a hlasitá. (*Najednou nic nedělá. Pak si přitáhne na peřináku ležící časopis. Nahlédne do něj*) Zavolám těm kreténům na soud... Ale ještě se kouknu od 8:30 na dokument o gepardech. Zavolám jim pak ze záchoda. (*Zapne televizi a civí na ni. Informuje hlediště*) Po obrazovce rychlostí až 110 km za hodinu běhají gepardi. Jsou nák poslední dobou pořád rychlejší... Pak bude Křesťanský magazín. (*Ještě chvíli kouká na TV, pak začne okounět. Chytne na prostěradle kudrnatý vlas. Zapruží jím mezi prsty*) To je dobrý, jak pérújou. To je snad nějaký vlákno ultraprůmyslový, nebo teda ultrapřírodní. Reklama na posilující šampón. Vlákno 4. tisíciletí. Ale koušou jak pravá vlna... (*přičichne k vlasu*) A tak jako kořenitě voní. A když přijde z kadeřnictví, tak smrdí kadeřnictvím, strašně totiž všechno nasávají z okolí, možná jsou to spíš kořeny, než větve, a nasávají zvenku svět jak živinu. Člověk by řekl, že ona je vývojově o stupeň níž, ale ty vlasy zas... Řasy má taky přerostlý,

kolikrát mi jimi při mrknutí málem vyškrábne oko z důlku. Z *velkého reproduktoru kvikne SMS!*

Autor se podívá na svůj mobil, na velké obrazovce:

Vlku!

Autor odepisuje: Ticho! A odloží s teatrálním vzdychem telefon.

AUTOR (*znovu se na telefon podívá, zaváhá, pak ho vezme, vytočí číslo*): Kde strašíš, Strašidlo?

TELEFON (*udýchaným strašidlím hlasem z reproduktoru*): Ticho! jsem u Olšanských hřbitovů, běžím... Učila jsem tu holku francouzštinu, ale musely jsme spěchat, tak běžím... Volals na soud? Vyhráls? Já si tam kdyžtak půjdu lehnout naprotě na zem. Vlčku, je krásně! Fakt svítí slunko, měl bys vylézt ven!

AUTOR (*podívá se směrem jako k oknům*): No jo. (*Vstane z postele a povídá do telefonu*) Já vylezu na balkón. (*Vyjde balkónovými dveřmi ven do zákulisí. Na temnější jeviště odtamtud kontrastně proniká velice jasné světlo. Zvenku dolehne jeho hlas*) No jo. (*Vrátí se s telefonem u ucha dovnitř, telefonuje*) Viděl jsem, fouká vítr, úplně mi rozčuchal obočí. Na Olšanských hřbitovech mám kontakty, kdybys potřebovala, (*do hlediště*) Venku je Praha. Krása. V sousedství Olšan jen kousek od našeho rodinného hrobu jsem se u jednoho advokáta vyučil zlodějině. Jako mladý, beznadějný právník. TELEFON (*stále udýchaným strašidlím hlasem z reproduktoru*): Jsi hrozný. Ty jsi normální poustevník. Povaleči! Já už musím běžet. A je tu úplně nádherně.

AUTOR: Jsou to jen kulisy. A já ti tam asi zhasnu. Hele a... zkus vložit do hlasu trochu zoufalství a beznaděje, takhle se s tebou nedá telefonovat. Jsme tu s jedním tvým vlasem v posteli. Tak to... posílám ti tam tramvaj. (*Zmáčkne nějaké tlačítko na telefonu, za balkónovými dveřmi právě tím zhasne okamžitě světlo.*)

(Do hlediště) Dělá deset věcí najednou... Furt se někde raduje... Ale taky třeba ráda bulí. Vlastně se támhle pořád suší jedna či dvě moje spací košile od jejích slz. To já nedělám nic. A jestli bulím pod peřinou, nevíme. I když ona taky radši začne poránu bulit, jen aby si nemusela vymývat ospalky. Žije třikrát hlasitěji než já. I chrápe. Uslyšíte. A mytí moc nedá, to já furt, asi nevidí všechno tak špinavě jako já. A mlaská. A nečistí si řádně zuby a přitom je furt cení. Půjde jednou do očiště. Už jsem jí pohrozil Hygienikem hlavního města Prahy. Je to takovej střapatej jeskynní člověk. I bordel dělá, větší než moje uklízečka. A katě má občas zapnutý sichrhajckou, hipík, boty děravý. A přitom mi vůbec nesmrdí a ani trochu se jí neštítím. Přitom se jinak štítím všeho a všech i sebe... Ona se neštítí ničeho, stříhá lidi a masíruje je, včetně nohou a chodidel. A furt něco jí.

Z velkého reproduktoru kvikne SMS!

na velké obrazovce: Vlckuuu!!! Rozčiluješ me!!

AUTOR: Ticho... Vidíte, ona má hlasitý i esemsky. Ukřičený. A mně prostě nic nevadí. Vůbec nic, to je divný. Když mi chrápe a horce funí zezadu do zátylku, tak na mě v kocovině nejdou strašidla. Ostatní.

Kvikne další SMS.

AUTOR: Co zas? *(čte na svém mobilu)* Jo, R.

na velké obrazovce: Cau. Hele, večer jdeme spolu do divadla, pak do Suché dasne. Budeme tam do rana. Dik. R.

AUTOR: No. To chce furt. Alibi kvůli družce. Zapomněl jsem vám říct, že ji má. Kromě L.

Kvikne SMS.

na velké obrazovce: Jdu po vaclavaku a mam uplne nejvetsi hlavu ze všech prepichni si me sem ty trdlo!!!

Dějství II.

Zhasnuto. Rozsvíceno. Autorova ložnice. Stále sám Autor. Sedí na tom samém místě na posteli.

AUTOR: É, jo, Nemocné tělo, obraz... Obraz 3? Asi. Možná výstup. To je taky naprd, jak mám po chlastu věčně okna, nepamatuju si obrazy ani výstupy. Ani nevím, jak jsem na tom s ní, musím jí vždycky zavolat a nenápadně vyzvědět, co se včera stalo, jestli jsme se nerozešli nebo jsem neprovedl něco... něco neslíbil, ach jo... To je jedno. Od toho jsou telefony. Zamilovalo se mi tělo... a kdyby jen to. (*výrazněji do hlediště*) To tělo totiž láskou onemocnělo. Ze začátku to byla jen nespavost, a taky ta bolest žaludku, samozřejmě. Tím to ale neskončilo. Podívejte se mi na obličej. Loupe se mi nějak kůže, jako bych měl loupavku, jako by mě její vlasy v noci okousávaly. Nebo je to její pot či sliny? Jsem celý potlučený, furt mi padá tělo... Jako bych měl padavku. Teče mi krev z nosu. Jak skládala přijímací pohovor, byl jsem už nemocný. A k tomu jsem celý zpitomělý, jsem s ní v kuse dva dny a už se chovám k jiným lidem a věcem jako k ní, nyně se na ně dívám a hladím je. Tuhle jsem se špulil na pošťačku a pohladil jí ruku při podpisu policajtský doručenky.

Kvikne SMS!

na velké obrazovce:

Co delas clovece s pupíkem akorat pro muj nos? Jdu k tobě.

Autor odepisuje:

Nestrkej do me nos. Anebo jo. Chci te

...Huuu

... Chci te hejhulo

Slikni se

Jsi uchvatna zena!!!

Huuuuuíd

Vecer delame svingrs party

Co je to

AUTOR: No, kde jsem to skončil. Jo, ještě před přijímacím pohovorem jsem se nechal očkovat proti klíšťové encefalitidě, přes zákaz jsem se ožral a druhý den jsem tu encefalitidu měl. Očkování je, že vám píchnou oslabené jedince klíšťat a váš imunitní systém je přemůže a vytvoří si při tom protilátky. Jenomže já se chlastem oslabil taky a ta oslabená klíšťata začala mít nade mnou navrch. Bylo mi blbě. Sledoval jsem, jak se mi žílymi proštípávají směrem k srdci, a léčil se Božským čajem. A ona mi po návratu z Francie přinesla potíci čaje, prý místo ďábelského Božského, a absolvovala přijímací pohovor... Ted' ale pochybuji. Nevím, jestli ta nemoc nebyla taky ona, a ne klíšťata. Nějak jsem si začal se skutečným životem a můj imunitní systém je z toho celý pryč. A ona je životná až moc. Stejně, jestli jsem byl tenkrát, kdysi, zamilovaný, tak už je to o dost víc než 8 let. Tamta tenkrát byla jen duch, jako já. No a jednou za 8 let se prý v těle vymění všechny buňky, četl jsem to my slim někde u Feuchtwangera, takže tohle tělo, co ted' mám, si to nemůže pamatovat, nemá žádnou zkušenost, chápete. Pro tohle osmileté dětské nevinné tělo je to poprvé. Teda, co se týče té krysy mého mozku a jeho paměti, tak to je dost speciální, mozkové buňky vybíjím každý den a pamatují si prd i ze včerejška... a krom toho mi Amor stejně vystřelil brokovnicí celý mozek z hlavy. Ten prdělka Amor... A z druhý hlavně to nasypal do žaludku... No. Tohle tělo je z toho prostě celé vyjukané, nespí, tluče sebou o zem, loupe se, praskají mu rty, teče krev z nosu...

přes patnáct litrů krve mi už protéklo nosem, zákulisí je tu plné láhvi od kečupu... a nechává se bezevšeho okusovat od jejích vlasů. Je zamilované. Samozřejmě, otázka je, jestli ona prostě není zdravotně závadná. Ze jo? Zajímavé totiž je, že nemůže vzít do úst ovoce nebo zeleninu. Sní kilogramy a kilogramy jiné potrawy, ale sníst jablko by pro ni prý bylo jako sníst krysu. Všechno to může být nějak propojené.

Samozřejmě by to chtělo nějaký vědecký rozbor, ale... Jinak, dvakrát mě masírovala, po první masáži jsem se pozvracel, ale svedlo se to na nějakou virózu, po druhé masáži jsem okamžitě dostal horečku. Na to se dá říct jediná věc: tak nevím. Byl jsem s tou kůží u kožařky a ta řekla, že zjevně žiju nezdravě a špatně a ve stresu a že musím změnit svůj současný život. Vlastně mi naordinovala rozchod. Máme se rozejít na radu kožního lékaře.

ZVONEK OD BYTU: Crrr!

AUTOR: To je ona, to klíště, Hejhula. *(Divadelně se zapotácí a jde otevřít. Ale ještě se zarazí a povídá do hlediště)* Víte, co teď dělám? Podívejte: tady se přímo proti mně plazí její vlas... Jo, zkouším si předem napsat svojí nějakou repliku, a i její, a pak zkusím v reálu, jestli jsem se trefil. Teď má menstruaci, řeknu jí, ať jdeme obcovat. Ona řekne: teď to nejde, já řeknu: vím, tak za týden, jen jsem si to chtěl předem najisto domluvit, ona... no, už jí musím otevřít.

STRAŠIDLO *(vpochoduje dovnitř celá vlasatá a plná života a bubliny navrch hlavy místo očí)*: Vlku! Tobě to trvá, hlemýždi. Cos dělal? Jdem se někam najest?

Technická poznámka: z jejich veselých dialogů má být patrná určitá křečovitost, nucenost dobré nálady

AUTOR: Tak jo. Zajdeme do Mokré čtvrti. Vlasáči, zrovna smolím svůj chorobopis. Jak mi z tebe skomírá tělo.

STRAŠIDLO: A co ten obličej, ukaž? *(zkoumá mu kůži na obličejí)* Už je to lepší. Nebo možná horší... To máš z toho, jak si zalezlý. Vylézáš jediné po setmění a chlandíš. Jako včera. Musíme o víkendu někam jet. Vlčku, pojed' se mnou do Břeclavi. Pojedeš?

AUTOR: Nevím, pocem, klíště, budeme obcovat.

STRAŠIDLO: Tak jo. Ale, Vlku, pamatuješ si, cos mi včera řekl?

AUTOR: Jo... Jo? A co?

STRAŠIDLO: Ale nic.

AUTOR: Tak mi to řekni... Já to potřebuju zaznamenat. Jestli to teda něco bylo.

STRAŠIDLO: Ne, nic, neřeknu, pocem.

JEVIŠTĚ ZHASNUTO, HLEDIŠTĚ ROZSVÍCENO, rozpaky, ze tmy případně repliky „už slyším výt vlčí smečku“ „to vyjou donský psi“ „musíme se umyt“ „že zrovna ty“.

JEVIŠTĚ ROZSVÍCENO, Autor se Strašidlem jsou již na odchodu u dveří. Odejdou.

AUTOR (*ještě vejde nazpátek a rychle povídá do hlediště*): Splet jsem se. Teď je období... Obraz 4. Nebo který. Nikdy jsem ho ale nenapsal, ani z téhle doby nemám žádné kloudné zápisky. Nebo pár jo, ale jsou z větší části nepravdivé. Už v tom předtím, museli jste si všimnout, zněl maličko falešný tón. Takové jako příměří, raději, zamlčování... Ticho, kromě teda jejího hejhulení a mého rozumování. No, a taková selanka. Banální, trochu křečovitost. Ale já jsem se vědomě rozhodl, že nebudu nic předzničovat... a znevěřňovat... jako vždycky. A ona asi taky, takže to trochu přilžeme, je to pár týdnů, možná ani ne, a ty prostě necháme stranou. Nechám to, ať si to dělá, co umí, a uchýlíme se se Strašidlem trochu do nepravdy. Ten všudypřítomný konec je tu zahnaný někam do kouta jeviště. Obraz 4 vynechejme, ten vám nepředvedeme, beztak nebyl pravdivý, i když třeba pravda, třeba si vymyslete každý svůj a skočíme rovnou do obrazu 5... Mimochodem, Břeclav: tragédie, truchlohra. Upadl jsem tam dvakrát, přestože to je město v rovině... Nevíte, jestli může člověk, nebo teda kdokoliv, otěhotnět, i když menstruuje, na konci menstruování, jako? Je tu někde lékař? (*Odejde. Jevišťe se i kvfdi ponechaným světlům zas vyprázdní.*)

AUTOR (*vrátil se znovu*): Mimochodem, teď už opravdu v rychlosti, zadal jsem si portrét. U L... Sakra, zase L, Strašidlo má ještě sestru L, samozřejmě kromě herečky L, tohle jméno teda ale řeknu celé, nemůže to vadit, navíc tu dělala kulisy... (*namačkává SMS*)

Namaluješ mi kulisy do divadla? (vymaluješ byt)

:-/)

AUTOR: ... dořeknu to: enky Kuralové, namalovala mi ostatně i v předchozí knížce papouška růžového na obálku. Také si říká Lenin. Bydlí v Plzni. Které se říká Leningrad. Až bude portrét hotový, pověším ho tu. Dělá ho podle fotek, ale nechal jsem se vylepšit, vyčistit pizizuby terpentýnem, vlasy pořádně natřít olejem, nehty voskovkami a tak. Je to obraz Doriana Vlka, bude místo mě opuchat, když budu pít. Snad ty barvy nejsou rozpustný v alkoholu... Jo, jinak Strašidlo mi od nějakého maséra-léčitele přineslo můj portrét pro přijímání energie z vesmíru, byl to takový sněhulák načmáraný propiskou na áčtyřce, musel jsem si ho strčit pod prostěradlo. Pak jsme v těch místech asi obcovali a ta modrá nějak prosákla do prostěradla, jako kdyby pitvornej inkoustovej sněhulák roztál, a žádná vesmírná energie zatím nedorazila.

STRAŠIDLO (*Ze zákulisí*): Vlčku, co tam děláš? Jdeme? Já už chci jest.

AUTOR: No jo, jdu. (*Odejde, zároveň usilovně namačkává SMS na telefonu*)

na opuštěném jevišti naskočí SMS: vladimire iljici mam nejake změny zevnějšku a vlasy prosimte namalovat gelem misto oleje at nejsou mastný

Dveře do bytu se znovu pootevírají, v mezeře ale jen mávne ruka a zas se zabouchnou. Jeviště zhasnuto.

Dějství III.

Zhasnuto rozsvíceno. Autorova ložnice. Autor opět sedí na posteli.

AUTOR: Kolikátý... několikátý... Je zas v Břeclavi. Hejhulák. Už jsem

tam odmítnul znovu jet. Je tam se svojí sestrou, s L. Jeli tam za jejich rodinným zbytkem, což je Mamamaruš a Tatajara. ... Nespím. Neusnu s ní, sakra, nespím ani bez ní. Vezmu si dva rohypnoly a dám si pěstí do spánku jako Oldšetrhend... a nic. Navíc nestíhala vlak a museli jsme přerušit poslední obcování, na tři dny. Samozřejmě, úplně se to přerušit nedá, vlastně to furt běží, i teď tady... Ale... je dva dny pryč a já už jsem celý tento. Neodpověděla mi na sms, kterou jsem jí včera v půlnoci poslal, tuhle. *(Cvaká na telefonu – nepíše, jen ji tam najde)*

Spis?

A už se mi točí v hlavě kolotoč, že je konec, nemá to cenu, nevěra, musím se utrhout, sakra kašlu na to, je to jasný, dokonce jsem si hned začal něco smlouvat, poslal jsem sms operní pěvkyni, ale taky neodpověděla... Kluzká Břeclav v rovině. Břeclavané jsou všichni na podpoře a hulí a občas hrají v reklamách. Lidi, které vidíte v reklamách, jsou Břeclavané. Břeclav bývá také často v TV ve zprávách, kvůli zločinnosti, clo, paličství a někdo do někoho žďuchne... vraždy a tak. Před časem se tam ztratilo 400 kamionů s benzínem. Je to dálný východ. Asie. Sms, kterou mi naposled poslala, byla... *(vycvaká v telefonu)*

Divej se na televizi, je tam verbuňk! vis co to je? tanec, zatancuju ti ho! byl zapsan do unesca!

(odloží telefon) Proč jsem se do téhle věci pouštěl? Vlastně to přišlo vhod, ale už je mi jasné, že není o co stát, akorát mě bolí žaludek a vyvádím jako

blázen. Úplně jsem se uvnitř rozpadl a zesulcovatěl, roztekl a promíchal s ní, podléhám tajtrlíkování jeskynní praholky. Chovám se sám jako tajtrlík — Vyprdnout se na to. Zapletl jsem se se životem a světem, taková hloupost, a ona má toho života v sobě až fuj moc... je to prostě tajtrlík. To není skutečný živý člověk, je mnohem skutečnější, hrozně skutečná, extrémně. Živočich živočišný, žádná éterická bytost nebo

duch jako obvykle. Extrémistka, ta je éterická, jediné když dlabě a občas si krkne. Začal jsem si s reálným světem, se zeměkoulí, a ona je snad životnější a hlučnější a úrodnější a reálnější než celý zbytek zeměkoule. Byl jsem zvyklý být doma sám, jen se svými strašidly, teď tu pomalu každý den huláká a poskakuje Strašidlo. Furt křik a rozruch. Málokdy je zticha, nedávno jsme šli okolo Berounky a nějaká hlučná spratkové tam řvali, Hejhula hned začal něco vykřikovat taky, jak nesnesl, že by zrovna on byl zticha. Když nekřičí, aspoň cení zubiska. Teď jsem bez ní fyzicky odrovnaný. Mozek jen krotí hlavou. Začal jsem si s realitou. A to jsem ještě ze začátku vykládal, že si můžeme každý dělat, co chceme, dělal jsem si tak pěkně prostor pro cestu do Benátek s operní pěvkyní... A teď tohle. Jak ten Othello. A to tu jsou konec se začátkem zároveň, jsou propletený, to jsem zvědavěj, k čemu to spěje... Doprdele. (*Koukne na mlčící telefon*) Občas třeba mluví o svatbě a o dítěti, to ale jen tajtrlíkuje, ani jeden z nás tomu nevěří, ale já zas na to třeba mlčím, takže taky kecám, místo abych řekl nějaké „život za život“, abych to uťal v zárodku, aby se neřeklo takové to „nakonec bude rád“, takže vlastně nám taky kecám a balamutím nás tím mlčením. Něco vám povím, já už vůbec nedokážu dopředu odhadovat, co se stane a jak se to vyvine a jak na tom budu a co na to moje orgány. A prd si i pamatuju, takže vim celkově prd. Takže...

TELEFON (*zvoní*): Crrl Autor ho zvedne.

TELEFON (*z velkého jevištního reproduktoru je slyšet OPERNÍ ZPĚV. Verdi: O tello?*): 1 ... 111 ...

AUTOR (*do hlediště, překřikuje ten ZPĚV*): Operní pěvkyně! To si asi zas při svém představení strčila mobil s mým vytočeným číslem do výstřihu, abych slyšel její zpěv! Jsme teď v záňadří, slyšíte operní poprsí v konkurenčním divadle. Telemost, kurva. (*Položí telefon... Ten ale hned kvikne, SMS*)

Vlcku! Jsem v Piksele a opila! A vybil se mi telefon zavolej mi prosím na tohle číslo!!

AUTOR: No... To vypadá, že sms poslala ještě včera v noci... a že doted' sms nějak bloudila po síti nebo po Břeclavi nebo kde... To teda určitě.

(ale namačkává číslo a mluví do telefonu) No to ti teda nezavolám, opico... Kdo je to? Čí je to telefon? Aha, no to jsem já, tak mi jí dej, je tam? TELEFON *(strašidlí hlas z velkého reproduktoru)*: Ahoj, vlčkul Cos dělal? Pil jsi? Já jo. Hele, ono se to za chvílku taky vypne. L má taky skoro vybito. Přijedeš za mnou do Karlína?

AUTOR: Ne.

TELEFON *(Strašidlo si nevšimá, co Autor říká)*: Koukej, Vlčkul L mi nese můj nej oblíbenější, ale úplně nejmilejší předmět, a nese ho, představ si, v růžových gumových rukavicích! Vlčku! No tohle, moji nejoblíbenější věc... hádej, co to je.

AUTOR: No, asi to nebude kartáček na zuby, doraž ty sem.

TELEFON: Už vyrážím. Skoro. Už se chystám. Ale nestíhám. Takže asi přijedu oblečená neoblečená, učesaná neučesaná...

AUTOR: To jsi vždycky. Tak já jdu už do Šejkspíra, doraž tam.

TELEFON: Tak pro mě přijed' sem do Karlína, vlčku, vlčku...

JEVIŠTĚ ZHASNE. TMA V CELÉM DIVADLE.

Hlasy ve tmě, ale naživo.

AUTOR: Spíš? Fuj, mně teda je... Ty, postavo, nerozešli jsme se včera?

STRAŠIDLO: Nevím... Ale cítím to víno. My jsme se rozcházelí?

AUTOR: Já nevím. Mam pocit... ale nevím. Nejspíš jo, ale asi jsme pak šli oba sem. Doprčic, já mam ale kocovinu.

STRAŠIDLO: Neodešli jsme třeba jen z hospody? Ze Šejkspíra? Víš, jako odchod, ne rozchod.

AUTOR: Hm...

JEVIŠTĚ SE ROZSVITÍ Ráno. Autor a Strašidlo malátně leží v posteli.

STRAŠIDLO: Já si pamatuju jen, jak jsi za mnou přijel taxíkem do Karlína už opilý, ale odmítl jsi tam vystoupit, že je Karlín moc rozkopaný... Tak jsme jeli do Šejkspíra. Ale tam jsme upadli stejně. Při tanci, spolu, i když ty jsi tančil myslím verbuňk a já valčík. To byl už náš 2. pád, vlčku. Pak nevím. A že jsme se myslím i fackovali.

AUTOR: Jo, 2. pád... 2. pád, bez koho, čeho... To skoro vypadá na rozchod.

Bez koho čeho? Hele, ty bys mi nezamlčela, že jsme se rozešli, že jo?

STRAŠIDLO: Vlku... To jsem zvědavá, kdo to za tebe nasmolí, když už si to nepamatuju ani jeden.

AUTOR: Možná R, ten se do toho furt plete. To máme teda pěkný okno, dáme do něj truhlík s kytkama a vyvěsíme státní vlajku. Ale vidíš, už 2. pád. Koho čeho? Nevím... My spolu nechodíme, my spolu padáme. Asi máme gramatický problémy, pády. Jak to mam nasmolit, když máme takovouhle gramatiku, a jsme nějaký nespisovný. Mně z těchhle mluvnických pádů dokonce naskakujou modřiny. A hrubky.

STRAŠIDLO: Hychikyrydytyny. Vidíš. Vlčku, já už nebudu pít, jsem se rozhodla. Enejejá. Musíme žít vzorně. Napiš to tak. Taky jsme včera zmokli.

AUTOR: Já taky, budu nepít s tebou... Jo, melas mokré vlasy v noci. Mokrý ty potvory koušou jak vzteklej pes. Můžeme nepít spolu. Člověče. Akorát mám pocit, že tak už jsme se jednou rozhodli. Asi musíme nepít víc. Žít vzorně. Ale podle jakého vzoru... Já už si je ani pořádně nepamatuju. Nese, bere, maže, peče, umře... To tak vzorně zní. Jak něčí životopis. Nějakýho pekaře. Prosí, trpí, sází, to zas křesťansky, tohleto slzavý údolí, ježíš, fuj, je mi šoufl.

STRAŠIDLO: Vlčku, to bude hrozné, až se opravdu rozejdem. Já se na to tak netěším.

AUTOR: Jo. Mně je z toho šoufl už teď.

STRAŠIDLO: Vlčku!

AUTOR: Představa, že na někoho dalšího za 8 let natrefím... a že bych měl na někoho natrefovat.

STRAŠIDLO: Já taky nikoho nechcu. To bude hrozně.

AUTOR: Budeme na to dva.

STRAŠIDLO: Ty u toho určitě nebudeš, nebo si nic nebudeš pamatovat. Tak na to budu jenom já. (*bulí mu na rameni*)

AUTOR: Nebreč, člověče. Nebo začnu taky, abysme byli dva.

STRAŠIDLO: Toho si nevyšímej, to já zas jen bulím.

AUTOR: Já vim ... abysis nemusela vyplachovat ospalky. Mně je teda blbě. Hele, užs mi zase probrečela košili na rameni, tajtrdlíku. Já do toho ramena brzo chytnu revma, jak táhne tadyhle od okna. Věčně z mokrý čtvrti do slzavýho údolí... Jo, revma.

STRAŠIDLO: Tak si budeme hrozně pomáhat a budeme spolu, i když se rozejdeme. Vlčku, musíme jet do toho Portugalska. Budeme tam žít. (*přestalo bulet*)

Autor pomalu vstane z postele. Odšourá se k ledničce. Vytáhne lahev, otevře a napije se.

STRAŠIDLO (*nesouhlasně ho pozoruje*): Zastrčit břicho! Narovnat se! A nepij zas. Hele, mně už je dobře. Už nemám kocovinu.

AUTOR (*najednou se kalně podívá do hlediště a ušklíbne se*): Představuju si ji, jak by řekla R, když hrál Ježíše na kříži, nebo rovnou ukřížovanému Ježíšovi: zastrčit břicho! narovnat se! A jestli třeba nechce namasírovat chodidla... (*Otočí se na Strašidlo*) Jakpakto? Tos ten zbytkáč vybrečela? Poslední pivo, není tu ani kapka kořalky, jen Božkov. A já mam sucho v žilách. Božkov se samotnej nedá pít. Uvaříš mi čaj? Já si ho zbožštím, jak se jinak posílit v týhle slabotě.

Přitočí se k ní a foukne jí do ucha.

STRAŠIDLO: Vlku, nefoukej mi do ucha, když piješ studené pivo, vždyť se nachladím. *(odvrátí se od něj)* Já prostě tyhle tvoje kocoviny... Ty tvoje

strašidla nechápu. Už ti tím pitím zase zežloutly zorničky. A vidím, že ti zase začíná přeskakovat, *(rozhlíží se po bytě)* Tady je ale bordel. Tak to uklid' aspoň trochu, ne? Kdy má přijít uklízečka?

AUTOR: V úterý. Hele, ty hipíku, zrovna ty s bordelem, jo? Ani zuby si nečistíš. Vyrobím ti knížku s kolonkama, kde ti já nebo L nebo rodiče budeme muset ráno a večer potvrzovat, že sis je vyčistila. *(Dopije pivo)* Jinak Hygienik... i nepřipustně zvýšená hladina hluku... a tak.

STRAŠIDLO: Tak, ty si totiž nesedneš na prkýnko ani doma.

AUTOR: Hele... Sladká, ale smrdící... Necháme toho. *(Postavil prázdnou láhev na stůl. Sedl si sklesle na postel a nehýbe se.)*

STRAŠIDLO: Já ti uvařím ten čaj. Ale nelej si do něj rum... ten tvůj Božkov. *(vstala, pohybuje se čile)*

AUTOR *(On se nehýbe, ale zvedne hlavu)*: Ale stejně... vid, já se tě třeba vůbec neštítím, myslím jako jinejch lidí a všeho, to je prostě to...

STRAŠIDLO: A vezmeš si mě?

AUTOR: Ne. A ty mě?

STRAŠIDLO: Ještě nevím. *(Začala mu vařit obsah některého z neoznačených pytlíků zdravotních čajů, které vytahuje z kredence. U toho mluví)* Chceš, abych tu zůstala? Teda mám francouzštinu teď a pak kadeřnictví a asi dvě masáže a odpoledne mám školu... A jógu. A vlčku, vždyť já musím taky do Karlina pro věcil Ale zůstanu tu, jestli chceš.

AUTOR: Já tu klidně zůstanu sám. Budu dělat kašpárky divákům a čtenářům. Dneska to není taková ta šílená kocovina, že bych nemoh mluvit. To možná ten verbuňk... když se člověk trochu hýbe...

Cau. Odpoledne spolu cviceni. Vecer divadlo, do rana Sucha dasen. A zitra do 12h ctu hru tvoji. Dik. R.

AUTOR: Cha. (*Vezme si od ní zdravotní čaj, zbožští ho Božkovem a napije se. Pak ještě jednou, zhluboka.*) Vlastně cha, jaký cha... (*z akinklá se, nápoj mu zřetelně dorazil do mozku. Do hlediště*) Víím, že chce jen alibi, kdyby něco, a že nikam chodit nemusím... ale mám hned pocit, že mnou i tak manipuluje... že jo? Abych se zrovna teď někam vláčel. Tohle je furt, budou totiž s L. On je R paranoidní tajnětkář, jeho družku jsem léta neviděl a rozhodně si u mě nic ověřovat nebude. (*Napije se*) A vůbec! On mě takhle vlastně píše. A v tomhle stavu! Nikam nejdu.

STRAŠIDLO: Co si to tam brbláš? Kdo ti píše? (*Váhá, přešlapuje tam a neodchází*) A nepij, vlku.

AUTOR: Ale řeším tady nějakou vzpouru postav. Mám teď božskou inspiraci. (*Pije zhluboka Božský čaj. Do hlediště*) Kam mě to tahá? Jako bych já byl postava. Chápete? Vždyť já jsem tady autor. A ještě do takové špeluňky, jako je Suchá dáseň. Kdo tady koho píše? To se budeme psát navzájem, nebo co? To už není můj herec a vedlejší postava, ale spoluautor? Nebo protiautor? Kontraautor? Dábel? I ty křeče v žaludku si klidně měl nejdřív on... Nějak se tu roztahuje, ten... šmíra jeden. Eště mě tu teď pro vás zrovna hraje, tohlencto já je on, jsem nějakěj upozaděnej. Postavy komandujou vlastního autoral Se mnou ani nemusel kvůli mojí roli spát. Ať napíše kuchařku nebo vzpomínky, jako ostatní tihle moudří laskaví klauni, tihle krásní blázni. Na jeho popud jsem ho na začátku hry poslal jako autor za L s poselstvím, nevyužívá náhodou on mě naopak v nějaké své hře? Milostné? Špinavé? Hraju i já u něj, ale nevím co... A to nevím ani tady. Půlku toho musí vyprávět Strašidlo, protože si to nepamatuju, kus nikdo, protože si ho nepamatuje nikdo, zbytek napíše on? Ještě ale v tyhle republice snad platí autorský zákon... Právě mi přinesli na stůl

spis, hochu. *(Dopije čaj, podívá se trochu kalně do hlediště)* Kdybyste náhodou někdo z vás postav nevěděl, co teď dělat, dám vám na něj telefon: 728676327. On vás napíše... No, to je jedno. Dělán si legraci. Je mi trochu šoufl. Došel Božák. A nějak mě znervózňuje, že teď jsem ještě někde jinde, v Suchý dásni, jako by mi bylo šoufl na dvou místech. Dvojnásob. Stejně ta dokumentárnost a realitní postavy přinášejí jen problémy. Nemůžu je psát všechny najednou, a ty, co se jim zrovna nevěnuji, si dělají co chtějí. Nějakou přestanu psát v tramvaji a když se k ní vrátím, je už čertvíkde a dělá si čertvíco. A vůbec, jakou chce číst hru? Tuhle?

Autor se vyčerpá a došla mu zjevně božská inspirace z Božského čaje, klesl do lehu nazpátek do postele. Chabě vleže namačká sms:

No jo

STRAŠIDLO *(koukne na autora)*: Nebrblej. Copak na mě tak koukáš, Vlčku? Ty si se mnou vůbec nepovídáš, ty jsi hrozný nemluva a škarohlíd a zase se zbytečně opíjíš a rozčiluješ mě.

AUTOR: Koukám, jestli mě nechceš zavraždit. Co to bylo za zdravotní čaj? Hluchavky a Božkov, nějak to přestalo zabírat... Nepovídám, protože smolím, máme tu taky diváky, uvědom si to. Nejsme tu sami. Nejspíš je mi šoufl ze sebe. Já mam vždycky v kocovině pocit... jako bych měl nějakou prasklinu. Jsem prasklá postava. A do tý praskliny se sypající. Kruci, a už zase. *(Zaleze pod peřinu, úplně zmizí. Peřina je vydutá a nehybná, jako by pod ní byl srolovaný koberec. Vidět není vůbec nic. Pak ale ještě řekne zpod peřiny)* Musim teď bejt v Suchý dásni.

STRAŠIDLO *(chodí po bytě, dojde k oponě, začne za ni tahat a trochu s ní třepat)*: Tady je prachu. Nač má tu uklízečku... *(Nechá toho. Jen na oponu chvílku kouká. Vzápětí se od opony odvrátí a otočí se k posteli se srolovaným kobercem pod peřinou)* Vlčku, vylez. Už je lip? Jsi tam už dva dny. Vždyť jsem ti skoro celou noc ležela na hlavě. Aby na tebe strašidla nemohla. Ale musíš mezi lidi. Říkals, že máš někam jet, krtku, vylez.

AUTOR (*mluví ještě jako koberec pod peřinou*): Jo. Jsem už starej, abych věřil na strašidla, že jo? (*vystrčí hlavu zpod peřiny a rozhlédne se*) Musim koexistovat s lidma... Stejně, tady pod peřinou běží čas jinak. Měl bych tu bejt zalezlej furt. A setkám se tu i s jinšíma osobnostma, nemysli si... (*Vyleze ven celý*) Tam pod peřinou se překvapivě seznámíš s důležitými lidmi. Taky tam zalézaj. Hrouíme se tam do svých prasklin... Kontakty, jak z Olšan. Třeba Napoleon, je to prcek. Fuj. A pak taky všelijaká havěť, bílý myši a trpaslíci. (*Postaví se u postele a rozhlédne.*)

STRAŠIDLO (*opatrně*): Bylo to tak zlé? Bylo, já vim.

AUTOR: U nás v prasklině? Jako vždycky... aspoň že můžu zalézt pod tu realitotěsnou peřinu. Dík... za tu hlavu. Taky jsi mi ji utěsnila. Mam prasklinu, jsem zmetek už z výroby, měla bys mě reklamovat u výrobce.

STRAŠIDLO: Pořád prasklinu. Když ty bys měl nejradši osobní bublinu velkou přesně jako zeměkoule, aby k tobě nikdo nemoh, pak se ale ožereš a ostatním jejich bubliny propícháváš... párátkem a žducháš do nich. Musíš hlavně přestat pít. (*Dívá se na něj a na hlavě se jí kroučí a hromadí vlasy.*)

AUTOR: Jo... (*podívá se na ni*) Človče, já když tě vždycky nějakěj čas nevidím, tak mi připadáš vyšší a hezčí, človče. To jsem zas skuhral, co? Teď ještě musim na nějaký podělaný jednání... pojedu k netopýrům. Jdeš už taky? (*Jde se umýt, vrátí se, obrátí se k hledišti zády, sundá si košili a čortky, má sympatické hýždě, bere si hromádku oblečení*)

STRAŠIDLO: Jé, ty jsi pihatý.

AUTOR: Vyrobím ti ze svých pih náhrdelník, když si pospíšíš... Stejně... jak jsme se bavili o tvejch bejvalejch, představuju si je tady v bytě, jak jsou tu s náma, ten moravskej jak tady sedí odmítavě, ten ten, no, známe ho, ten Ind z Anglie je mimo a Francouz afektovaný, a ten přiblík kuchtí nějakěj magoráček a dělá zábavu... A moje ženštiny

jsou venku shromážděný dole pod balkónem, jsou slyšet jen vzdáleně, a já vylezu ven na balkón a řeknu: Dobrý den. (*Postupně si obléká slipy a ponožky, bílá košile, utáhl si pásek u kalhot, pak si utáhl kravatu, nakonec si utáhl tkaničky u bot. Sako.*)

STRAŠIDLO: To je docela přesné. Já bych tedy na balkón nešla... Je tam nějaká demonstrace. Proč k netopýrům? Ty je zastupuješ?

AUTOR: Jo. Ne... Jak mají ten ultrazvuk nebo co, tak nějak poznaj, jestli je nablízku zapnutá štěnice a začnou narážet do stěn. Chodí se tam do ZOO na jednání. Proto mají zrovna oni tolik sponzorů, furt je tam někdo... Já do té tvójí party taky nejdu a nevod' si je sem do bytu, já žárlím zpětně, víš, že jsem blb, nezapomínej. (*Zapne televizi*) Hele, hyeny.

Zazvonil mu mobil.

TELEFON (*neznámý hlas*): Čau, co děláš?

AUTOR: Du se plazit na katastrální úřad.

TELEFON: Já jedu po Dejvický. Tahle Praha 6 je ale zsranej kus světa... AUTOR: Hele, já musím jet. Koukám na hyeny, vůdčí samice má falešnej penis. ... Taky, jo? Tak čau.

(*Strašidlu*) Jdeme? Nezdržujme děj, Hejhulo.

Autor se okoukl v zrcadle, vzal si doklady a klíčky od auta, došourá se ke dveřím z bytu dozadu do zákulisí, pustí Strašidlo první. Odejdou.

Vzápětí se zase dveře otevřely, vešel dovnitř.

AUTOR: Sme to ale hovada. (*Odfoukne si, svlékne se zase do košile a čortek, dá vařit vodu, vlezl si do postele a dívá se znechuceně na diváky*) Stejně, nesnáším lidi, a tady si je pustím přímo do bytu... Ještěže mě hraje R a nemusím tu být ve skutečnosti já sám. (*Zapne televizi*)

TELEVIZE (*televizním hlasem komentátora*): Sup ušatý s růžovou hlavou se zmocňuje zdechliny, po chvíli se k němu připojuje jeho družka...

AUTOR: Hezká.

ZHASNUTO.

pár vteřin

ROZSVÍCENO.

AUTOR (*do hlediště*): Obraz... Možná má bejt už další dějství, nevím. Nevím, ani jak je rozdíl mezi obrazem a výstupem.

Strašidlo něco vykřikuje v kuchyni, nemusí být vidět.

AUTOR (*na dálku Strašidlu*): Ticho, opicol Nebo tě nechám zadržet za výtržnictví. Kulísáci se už na tebe třesou.

STRAŠIDLO: A co děláš? Pišeš?!

AUTOR: Jo. Jo! STRAŠIDLO: Aj o mně?!

AUTOR (*do hlediště*): Občas mluví schválně břeclavsky. Většinou den předtím, než do Břeclavi jede, a dva dny po... Moc jsem ji tu zatím nepopsal, že jo, vlastně jen vlasy a hluk, ale koneckonců ji tu máte před sebou. I když to tedy není ona, ale L. A nejsou to tedy její vlasy, ale asi paruka... A já nejsem já, ale R... Jak to asi zvládají, ti dva? Asi představení od představení... (*Strašidlu*) Jo! Zrovna tě popisuju.

STRAŠIDLO: Vlku, tak to přece vůbec není! A dáš mi tam možnost se vyjádřit? Abych to mohla všechno popřít?

AUTOR: Ne. (*pak povídá do hlediště a zapisuje si přitom*) Tohle je dobrý: Pokouším se domestikovat divokého břeclavského tvora. Jak se jen ten můj jazyk od břeclavštiny liší. A ani to od ní není břeclavština, musel jsem ji pro vás taky domestikovat, ta pravá se skládá z nereprodukovatelných zvuků...

Drazí diváci, spěchám vám sdělit... (*Přerušipsaní, Strašidlu*) Vždyť jsi to ještě vůbec nečetla, člověče nešťastná. Ale bude-li ti milo si to přečíst...

STRAŠIDLO: Jé to bude hrůza. A nebude-li mi lo... mi... milo dát ti, vlčku, souhlas s uveřejněním?

AUTOR: Tak nic. Jako že tě uveřejním stejně.

STRAŠIDLO: Tak tam aspoň napiš, že jsem byla cvičit a že mám pevný zadek.

AUTOR: To už tady mám. (*Dělá, že čte*) ... chrám jejího těla podpírá sloupoví štíhlých nohou...

STRAŠIDLO: Hm. Jo. Tak ještě ten zadek.

AUTOR: Dobře, Hejhuldo. Jestli se tam teda vejde. Hele, tohle je o tobě: Zkusil jsem domestikovat divokého břevclavského tvora. Já tě v tom totiž odhalím. Vyřídím si s tebou účty. Potíže s hygienou. Jsem drobet ve výhodě. Co je psáno to je dáno.

STRAŠIDLO: Jako že mě tam i svlíkneš? ... Mohl bys mě tam umyt. A je to divadelní hra, nebo knížka? A stejně nevíš, co je to žufánek, smolíčku. Co ty máš co odhalovat. Jak se to tedy bude jmenovat?

AUTOR: Umyt. Možná očistit. Dramaticky, aristotelsky. Prožiješ v tom úděs a žal, a tím se očistíš, nebo jak to u tragédií a truchloher chodí. Jmenovat? Princ... a popelnice.

STRAŠIDLO: Hm, to jde. A když nás hrají R a L, tak my tam hrát nemůžeme? Já bych chtěla aspoň nějakou malou roličku, co ty na to? Aspoň tam udělám piruetu. Nezapomeň, že jsem chodila na balet. Na to by se v tom nemělo zapomenout, vlčku.

AUTOR: Můžeš hrát L možná, jak se tam setkáme, všichni čtyři. Můžeme hrát zas my je. Teoreticky. Řeknu R, aby nás k nim do divadla zkusil protlačit. Ze bysme v tom hostovali... Stejně, chudák L, bude si muset vzít vlasy pár dalších lidí, aby tě uhrála.

STRAŠIDLO: A stejně to není pravda.

AUTOR: Co je tady pravda nebo lež, rozhoduju já, páč jsem autor.

STRAŠIDLO: Vlčku, a jak chceš udělat sexování, budou tam R a L vypouštět vlčky na jevišti?

AUTOR: Jo. Využívám toho, že R a L jsou skutečněj pár a nemusej nic předstírat. Vypouštěj.

STRAŠIDLO: Ajaj. *(Odešla do koupelny. Vzápětí zahejhulí) Vlku!* Zhubla jsem 1 kilo. Škrtni mi ho.

AUTOR *(zvedne hlavu od knížky)*: Víš, kde to tvý kilo je? Já ho přibrál. Nemůžu ho škrtnout. Mam 89 vlčích a 1 tvý, strašidlí. Jsme spojený nádoby... No a už jsi mě vyrušila a končím. *(Zapne TV)* Hele, dokument o d'áblech medvědovitých. Ty jsou dobrý... Tasmánský čerti. Z Tasmánie. Pojd' se kouknout.

Strašidlo přijde z koupelny. Dívají se oba.

AUTOR: ... ten přejetej tasmánskej čert na silnici. Ten je, co? Jak cení zubiska... *(Najednou se na sebe Autor se Strašidlem podívají a oba se začnou smát.)*

STRAŠIDLO: Nene, to nejsem já!!! *(cení zuby na celé kolo)* Nene!!

AUTOR: Je to jasný, tasmánskej čerte! Takže, Princ a tasmánský čert.

STRAŠIDLO: Nene. To je hrozný. Ale jak se podobal, vid'? No to je hrůza. Vlčku! Okamžitě to vypni. A tohle tam teda nenapíšeš!

TELEFON: Crr.

AUTOR *(Zvedne to. Zakryje mluvítko a povídá divákům a Strašidlu)*: Můj dobrý bratr. *(Pak odpovídá do telefonu)* Dopis nájemníků? Ještě ne, ted' si ho přečtu. A kde jsi? ... Na večeri s tím psychiatrem? Jo s E. H. No tak mi ho dej, já s nim pohovořím... Nemá ordinační hodiny? A kdy je má? Aha. *(Autor zakryje mluvítko a povídá Strašidlu)* Zítřejdeme k psychiatrovi.

STRAŠIDLO: Tak jo. To já ráda. A pozdravuj toho rorejse.

AUTOR *(odloží telefon, Strašidlu)*: Ale máme tam bejt před sedmou

ráno, chce ten psychouš.

STRAŠIDLO: Před sedmou ráno, to se zbláznil, ne?

AUTOR (*hrabe v nějakých papírech a něco hledá*): Máš tužku a papíru kus? Zapiš mi to: Tak jo, to já ráda. Ať to nezapomenu, dík... Tady to je. Dopis od nájemníků. Jo, a prťavej křovák a tasmánskej čert, taky zapiš. (*Čte si nějaký dopis, pak do hlediště*) No jo, tohle je realita. Mordfikace... Asi amortizace, moderně. Amortizace, nebo možná odpisy se nově řeknou mordfikace. Tyhle duševní statky taky ukradnu. Tohle bych nevymyslel. Až budu úplně odepsanej, mordfikovanej. Až tohle přestanu psát a začnu to odepisovat. Mordfikovat. Měl bych začít pořádně smolit, pořád krafu nebo čumim na televizi. Jenomže co smolit... Nenapadne vás, že jak tu sedím a zapisuju tuhle hru o sobě a jsem tady v té knížce o vrstvu nad sebou samým v té hře, tak že je ještě někdo nade mnou a píše mě? Já vím, že to tak je, před sebou to netajím, tohle tady je jen divadlo, a divadlo uvnitř... knížky, a jsem ještě jednou nad, ale jestli je ještě někdo nad? O tom už já nevím. Sám sobě jsem si postavou i autorem, i v několika vrstvách, ale nade mnou může být ještě někdo, nemyslím jednoduše B., ten je až úplně nahoře, tenhle autor autorů, superautor, ale myslím jen nějaký další nadautor... a já jsem uvnitř díla, vrstva, ne ta nejvyšší, píšu ty pod sebou a sám jsem psán... Vezměme v úvahu ještě dnešního speciálního diváka, který sedí mezi vámi... No, nejspodnější vrstva bývá pod peřinou, o té se nedozvíte nic... když se zhroutí do vlastní praskliny. Jsem možná jen taková rumová vrstva jak v punčáku. Božkovská. Ale... Co já jsem to za autora, chlastám tu a chrápu se svýma postavama. Nejsem jako křesťanský B., ale spíš zkrachovalý Zeus, nebo Dionýsos, nebo kdo. Mimo chodem, třeba B. má příšerně postav, hlavně Číňanů... já si jich tu vlastně jen pár od něj vypůjčuju, jak je to dokumentární, včetně té mojí, sebe. Takže chlastám a chrápu s jeho postavama... Nechrne toho... Ale když už jsme u toho, vy jste vlastně také jen postavy. A reálné lidi tady hrají herci. Jsou postavy oni, ti herci, nebo my, reální lidé? Asi všichni. Měl bych sem do knížky i do hry, vlastně na jeviště dokonce dostat B., když už se dá z jeho tvorů poznat jeho velikost a krása. Stvořitele. Stačí

je pozorovat a dokumentárně, laboratorně popsat, a hop, bude tu B.

STRAŠIDLO (*dojde k němu, trochu skepticky na něj kouká, pak potichu*): Vlčku, musím jít. Napíšu.

AUTOR (*Strašidlu, nepozorně*): Čau. (*do hlediště*) ... S R a L a se Strašidlem jsme se sešli ve čtyřech na pivu po nějakém jejich představení... jo, vlastně to bylo po zájezdu do koncentráku, kam jsem jel s L a R. Do Terezína. R tam pořád reptal, že Osvětím byla lepší, oni dva se tak připravovali na inscenaci Krejčovský salón... je tam krátce zmíněno, jak se v koncentráku z vlasů vyráběly textilie. Mimochodem, představil jsem si hned, že by se něco utkalo z Papuánčiných vlasů: držely by vzor tak sekundu, pak by se rozutekly a ještě toho himmlera zle pokousaly... No to je jedno, sešli jsme se teda ve čtyřech, ale bylo to nějaký hluchý. Vlastně si R a L s Papuánkou do oka nijak nepadli. Čekal jsem, že mě bude něco napadat, že se děj sám pohne, aniž bych s ním hýbal já. Děj na to ale jaksi kašlal. Možná i ta nevěrohodná náhoda už na začátku, že jsme tak spárování, ale prostě to tak v realitě je. Halt to bylo trochu nucené, násilné posazení čtyř postav k hospodskému stolu, a hrajtel Asi si to může dovolit B., ale u mě je to nevěrohodné. Takže z toho nic nebylo. Jen jsme tam se Strašidlem seděli proti svým hercům. Navíc, stejně jsme si s Papuánkou začali až po nich, vlastně jsme o krok pozadu, jako bychom dodatečně my hráli je, v realitě, namísto aby oni nás hráli v divadle, jako by oni byli... premiéra, a my repríza nějaká...

Kvikne SMS.

Uz zase sprintuju mestem co ty? Kontrola!

AUTOR (*SMS si nevšimá*): Aspoň vy diváci teď R a L vidíte, jak nás hrají... Ze bychom se nějak jako zkombinovali? Zajímavě zpřeházeli? No, já vím, ale nějak o tom člověk začne přemýšlet, zvažovat to, když neví co s dějem. A známe vás: co takhle z nás udělat lepeňák, rozumějme sendvič? Ba ne, máte smůlu, tohle je dokument. Ale zkusíme, kde jsou R a L, ne? kontrola... (*Namačká SMS*)

Cau, kde jsi?

Cau, jsem s L na konkurzu. Do Rodinnejch pout. R.

Pouta nejmilejsi? Takze odchazite. Ode mne.

Proc? Tak zvládneme oboji, ne?

Ne, ale ja vas chapu. Jakou tady mate perspektivu? KRYSY!
Vlcku! Prijedes teda pro mne? Mam uz odejit? Pujdem se najest? A co delas?

AUTOR: To už je Strašidlo. (*namačká v telefonu číslo, pak mluví do telefonu*) Čau, já smolím, trochu tím slabomyslním. Nechrne to na večer. TELEFON (*Strašidlím hlasem*): Aha... Tak jo. Najim se sama a půjdu teda na ten casting teď. Je to tady vedle.

AUTOR: Jo, na jakej? Ze oni maj točit pokračování, druhý díl dokumentu o tasmánských čertech?

TELEFON: Vlku, já jsem přece vyvrátila, že jsem tasmánský čert.

AUTOR: Jo? A jak?

TELEFON: Popřela jsem to přece. To je hrozné, já za to přece nemůžu, že tak cenil zuby... Vlčkul Já jsem ve třetí třídě vypadla z volby miss v prvním kole. A musela jsem na zubech nosit takové ty mašiny. Až pak

jsem najednou zkrásněla. Zničehonic.

AUTOR: To je pravda. Tak zatím.

AUTOR (*přitáhne si knížku, zapisuje si a povídá do hlediště*): To je legrace, jak vypadá jako čert. Nejen tasmánskej. Je přitom pokřtěná. To muselo být legrační, když farářovi přinesli ke křtu mrňavýho čerta, mrskajícího se a kvičícího a vlasatýho.

Kvikne SMS.

Vlcku, hurá! Vyhrala jsem casting! Hned jak me uviděli. Vlku, to ti nemuzu rict. Musim! Vlcku, ja budu hrat neandrtalku! V nemeckem dokumentu, 7 natacecich dnu, Der Neandertaler. Vlcku! To je hrozne. Ja jsem neandrtálka. Hned jak viděli ty vlasy. Tak aspoň: Kuba me hned trochu ostříhal. Připiš tam, ze jsem krásná! Zadek! ...

Zadek

Dějství IV.

ZHASNUTO. ROZSVÍCENO. Autorova ložnice. Autor opět sedí na posteli.

AUTOR: Tak už. Konec. (*chvilku mlčí*) Zlomené tělo... a najednou kdovíjak chytrý žaludek. Obraz červíkolikátý. Vstal jsem sice, ale teď tu sedím. (*Odmlčel se, pak monotónním hlasem pokračuje*)

A šlo to ráz na ráz. Takže to celé trvalo asi dva měsíce. Ani jsem nemusel přemazat SMS paměť telefonu. Na kolik nám to asi celé spočítá a naučtuje náš operátor. Dneska v noci jsme to uzavřeli, že se nemilujeme, že to nemá budoucnost, že to nemá cenu, že jsme jen tak trochu zamilovaní, že to nestačí. Celou noc mi tu seděla na bobku v posteli a bulela, a uzavírali jsme to, chvilku jsme do sebe tloukli a pak spolu ještě spali, ale už to bylo skončené, už po konci, bylo to hanobení

mrtvol. Pamatuju si to vlastně celé, říkala, že jsem úžasný a čistý člověk, a že: „Ty si to nebudeš pamatovat a já ti nic neřeknu. Neřeknul“ To už když jsme na samotném konci seděli v takovém posledním spojení dvou opuštěnců s vyhlídkou na pěkný zítřek a taky pozítřek. Venku byla tma, bylo už ale k ránu, mám dojem, že i jak bylo celý den horko a dusno, tak zrovna venku začalo konečně pršet. Jak na divadle. Mokly tam kulisy. Jenomže já si vzal nakonec rohypnoly a nebyl tak ožralý a naopak si to všechno pamatuju. Stejně by si to pamatoval žaludek, byl to rozchod žaludků, předtím říkala, že jí to taky sídlí v žaludku... a běhá po rukou... tak už bylo jasno, nebyl to zas jen nějaký opilecký tyjáter s padačkami a fackovačkami. A teď ráno jsme se nvyě opouštěli, a bylo to takové klidné a oběma se vlastně ulevilo. No. *(Odmlčí se)*

Teď sedím a čekám, co z toho bude. Zatím nevím, co to udělá. Nějak se mi ale nechce se hnout. A to mám, trochu komicky zrovna teď, jet k notářce vyřizovat pozůstalost po otci.

(Odmlčí se. Chvilku jen kouká. Pak pokračuje)

Tak mi tu včera půl noci seděla na bobku v posteli a bulela. A ten milý obličej pod divokým černošským chomáčem vlasů měla najednou zestárlý a ztvrdlý všemi těmi obličejí a grimasami, které už v životě udělala, na jiné i na mě, jako by se všechny sečetly a navrstvily jedna přes druhou a přitom se tak odhalily všechny ty utahané mimické svaly a šlachy za tím, kdovíjak jsem vypadal já. A okolo divočily ty papuánské vlasy. Jako kdyby mi tu seděl nějaký divoký domorodec. A že je hrozné, že se nemilujeme a jsme do sebe jen zamilovaní. A že tomu nemůžeme věřit. A tak to musíme zrušit. A pěkně jsme se na tom shodovali... ale samozřejmě že se máme rádi... Pak odešla. Ještě jsme se dlouze objímali a že musíme být furt ve spojení a že si musíme říkat, jak na tom jsme, pořád jsme mleli oba, to že musíme... A těsně potom, co odešla, jsem měl jako pocit, že je to takhle lepší, takové jako očištění... Jako katarze. A pořád to tak bylo, jenomže jak se chystám k notáři... postupně už ne, začíná mi postupně být blbě.

Ted' zrovna, hnusnějc a hnusnějc. Jsem z toho teda až překvapenej, jak... Stojí to totiž opravdu za hovno. Netušil jsem... v nejkrásnějším prasklém snu by mě předtím nenapadlo, že mi bude takhle. No, člověk vlastně nikdy opravdu neví, co se s ním zrovna děje a co se s ním bude dít. Teda, moc se mi nechce mluvit a všechno vám vykládat... ale přitom melu a melu jako obvykle. Kruci. *(Vezme váhavě telefon a namačkává SMS)*

Nic moc hejhulo

Stejne. Ale jak jsem v práci mezi lidma tak na to tolik nemyslim. Vlcku.

AUTOR *(má na kline knížku. Jen tak prolistovává stránky na začátku. Čte si krátce a pak řekne):* No jo. Kruci... „15.3. Stačí, abych si představil, jaké to bude: celý ten kolotoč, budu chtít víc, pak míň a celou dobu mě bude bolet břicho a nakonec budu zase tam, kde jsem začal.“ Sakra. *(Podívá se do hlediště a namačká SMS)*

Dival jsem se na nejaké poznámky ze zacatku a uz tam bylo tohle napsany jako by vsechny dalsi stranky byly zbytecny a nahouby.

Vedeli jsme to oba. Zavolej mi potom. Mam cihlu v brise.

zavolam

AUTOR: Doprdle. *(Vstal a oblíká se mlčky, pak si vezme nějaké papíry do aktovky a klíčky od auta a vyjde z bytu.*

Jeviště je chvíli prázdné.

Příchod autora do prázdného bytu. Mlčky si sedne na okraj postele.)

AUTOR: Zlomil jsem si o ni žaludek. Mám zlomený žaludek, zlomený jsem chodil dokolečka okolo vyschlé kašny na Karláku, zlomil se mi

tam i hlas v telefonu. Tak to je. Ani nepiju, protože se mi nechce, jen... ta hnusná bolest. To je neuvěřitelný, doprdele, že mi je takhle. (*Sedí na okraji postele, najednou trochu ohnutý*) Jinak se mi kromě záchvatu zběsilosti, když jsem jel na Karlák v autě a měl chuť rozšlapat pedály, střídají jen návaly bolesti a hnusu s návaly takové jako kocovinové slabosti. Nejhorší to bylo, když jsem vylezl od notářky. Zastavila pozůstalostní řízení po otci pro nepatrnost majetku zemřelého, už totiž všechno na nás před smrtí převedl... a já si

uvědomil, že po něm opravdu zbyly už jen jeho berle, které pořád ještě mám v kufru auta... ale ta bolest a hnus, které jsem si tam přivezl v břiše, s tímhle nesouvisely a byly... akutnější... nevím, a tak jsem vyšel od notářky a chodil tam s aktovkou v ruce okolo kašny na Karláku. Možná ten otec byl někde víc hloub, takovej spodní proud, něco u pramene života, teda stoky. Tady ve středu 15.6. okolo 15:30 mi bylo asi nejhnusnějc. Prohlídnul jsem si tam u kašny v telefonu seznam, koho bych si tak zkusil naordinovat, zavolaal jsem někoho a ten mi řekl, že jde k doktorovi, protože je tak slabej, že neuzvedne láhev dobré vody. Vybral jsem si toho pravýho. Ze prý nespí, vzal si hypnogen a lexaurin, telefonátem jsem ho probral z bezvědomí v autě na křižovatce, zdálo se mu prý, že se mnou telefonuje... já si chtěl postěžovat, že jsem zas nějakej zlomenej, ale zlomil se mi hlas, a tak jsem jen něco zamumlal a vydal se s aktovkou někam jinam, že to zkusím jinde, třeba u jiné kašny, že zkusím tu. Skončil jsem v Mánesu a šel tam na výstavu soch „OPOJNÁ PLASTICITA a ztělesnění duchovního světa“. Bylo tam množství postávajících nehybných mladých ženských s kamennými obličejí a s nahatými těly na skoro věčnost pevnými, a mezi nimi přecházely a repetily živé staré hlídačky, které o věčnosti dávno vědí svoje. A ty mladé kamenné byly většinou starší než ty staré živé, časy tam byly zas nějaké pomíchané a zpřeházené. Staré živé se dívaly na mě, já s aktovkou se díval na ty mladé kamenné, a jejich zhruba tesané obličejí mi akorát připomněly strašidlí zhrublý ošklivý cizí obličej, jak nahá na bobku bulela v mé posteli. Najednou se mi tam mezi všemi těmi ostatními taky vysochal.

Asi jsem se tvářil kdovíjak, až hlídačky pojaly nějaká podezření, a protože jsem tam byl jediný návštěvník, nakonec jich okolo mě manévroval a fízloval celý útvar. Horší než uvaděčky tady v divadle, šel jsem pryč. Stejně bych si ji na 100 % nikdy nevzal a neměl děti a nežil někde na samotě v lůnu přírody, asi na 100 %. A tohle ona chce. Vždyť je nám to jasné od začátku, tak proč je mi tak blbě. Amor mě přece jen trochu postřelil, tak proč se cítím, jako by mne vyhodil do povětří či co... Ale už je to jisté, říkala to prý i nějaká její kolegyně v kadeřnictví, udělala nám horoskopy, a prý jasně beznadějně. *SMSI*

Dobré to dopadlo – nikam nemusis... (ozval se ten cl., co byl kdysi na fotce...) Ale pak „jdem“ někam dal do baru, nevis kam? R.

AUTOR (*zmateně*): Cože... Doprdle. Šifry, nevím. Nebudu to luštit. (*Položí telefon stranou*) A to... co jsem si zapsal, nemá taky cenu číst, je to bezcenné... kurva, plačtivé a nicotné, není to k ničemu. (*kouká na knížečku před sebou*) Je toho asi deset stran k ničemu. Hrát vám to teprv nebudu.

Ale takhle... kreténský jsem to nečekal. A zítra zítřek. Musím to ze sebe vyndat, to, co se tam octlo a co jsem si dovnitř pustil, ať už to bylo cokoliv, a vyhodit... Nedělám to tedy zrovna jako nějaký chirurg, ale spíš jako opilý řezník to vytrhávám a rvu a vyhazuju na hnůj nebo spíš do popelnice, asi do té na směsný odpad. Malý i ošklivý. Vlastně to nic není, jen malý ošklivý řeznický zákrok. Jen vlastně tam u té suché kašny na Karláku to bylo trochu ošklivější a menší, asi nejošklivější a nejmenší. Ležím u toho na posteli a dělám tu řezničinu. Cekám ještě, co na to můj žaludek, ten blázínek, a co slepák, romantický orgán. S těmi mými zamilovanými ledvinami a poblázněnými játry v popelnici. Změknul sem a budu se muset zatvrdit. Ale člověk si takhle připomene, co provedl jiným ženským a lecos, co kdy bylo kde komu provedeno, dokonce i na ten koncentrák v Terezíně si vzpomene, byť slabší než Osvětim. Na záchodě si čtu milostného

Hraběte a dojmám se k pláči. Ježíš, co když ji miluju. Ježíš. Začít si něco s realitou a s životem může být problém, a už tu je. Je to banální, nepředvídatelné, namočil jsem se. Začal jsem si s reálnou holkou, a ještě s takhle reálnou. Ze jsem nezůstal tam pod peřinou. *SMS!*

Vlcku, tece mi krev odevsad! A zufanek je naberacka.

... tak máme taky vypořádanou pozůstalost. A prý se jí loupe kůže na obličej, jako by naše těla z toho dostala stejnou nemoc. Malou a ošklivou. *SMS!*

Ses hotovej – prave sem dal posledni tah stetcem – jeste musis zaschnouta pak te privezu do prahy, pa lenin

Jo, portrét, sakra... To už snad ani není náhoda. Jsem hotovej, a usychám. Za chvíli už budu viset... (*namačká odpověď*)

Jo vem me rovnou na olsany

(*mlčí, pak zavrtí hlavou, pokračuje ve čtení klidným hlasem*) Budu dokumentární, jsem tu přece za vědce: Sedmnáctého šestý, během sekundy mizí hodiny a dny. Během dne celé týdny a měsíce, asi dva, déle to tedy netrvalo. Ruší se to zpětně, hrozně rychle, úplně to vidím, jak se to rozpadá, mizí a nuluje, rozplývá, ztrácí a zaniká, směrem k počátku, jako by nikdy nic nebylo. To je ale divný. Odepisuje se to, mordifikuje. Asi bych tu měl všechno od začátku odvolat. Zase, jako vždycky, a to to bylo reálné, a dokumentární. A teď to není. A nikdy nebylo. Za tři dny to je pryč a nezbylo nic. A potom, co jsem to vytrhal a vyhodil na hnůj nebo do popelnice, vlastně my společně, zbývá jen jizva, necitlivá tkáň, a hnus, který na tom zatuhává a zůstane. Už teď, když se na to zpětně podívám, třeba až na začátek, cítím k tomu hnus a odpor. Úplně se to převrátilo. Asi zas imunitní systém, brání se, teda mě. Upatlané od hnoje a bolesti, a zbabělosti, upadané od slz, odpuzuje mě to, ať už to bylo, co chtělo, zpátky už to nemůže. Je to čím dál menší a ošklivější. Vlastně mám najednou úplný fyzický odpor k tomu

se s ní vidět. Ne k ní, ale k tomu, aby se tohle moje tělo s ní setkalo. A teda už i malý záblesk úlevy, ze svobody, volností. Ze pryč ubohá othellovská žárlivost a vázanost a nutnost se přizpůsobovat, že zas jen podle svých měřítek a pravidel, strašlivých a debilních. Je to divné, trvalo to asi dva tři měsíce, a přitom mám pocit, že celý rok... aspoň 12 měsíců, i jsem to původně na začátku v duchu na takový jeden rok odhadoval, že jo... ne nafurt, nějak jsme se akorát pečlivě spojili, a vzápětí zase pečlivě rozdělili, asi o trochu dřív. Vlastně jsem to, sakra, ani pořádně nezačal smolit. Hledat to nebudu. (*Zvedne oči do hlediště a ukáže prstem na knížku*) Ale někde už to tam je... že bych měl raději před sebe rozprostřít místo budoucnosti nic. (*čte dál*)

Osmnáctýho šestý. Zrovna jsem četl zprávu CTK, že laboratorní myši jsou dobrý obchodní artikl, opsal jsem to: „Přijde-li na cenu laboratorních myšek, musíte počítat s tím, že za choré a nemocné zaplatíte víc než za ty zdravé. Tak například artritický jedinec vyjde na 200 dolarů, tj. asi 4000 korun, dva párky epileptiků na desetinásobek. Potřebujete-li ke svým výzkumům tři slepé myšky, budou stát 250 dolarů. Myš geneticky vyšlechtěná na zakázku podle specifického zadání může přijít i na 100000 dolarů, tj. 2 milióny korun" ... (*koukne do hlediště*) Kolik stojí taková zamilovaná myš? No... (*sklopí oči do knihy*) Už se to vrací jen v návalech. Najednou to zabolí v žaludku a chvíli je to pořádně na hovno. Ale jinak jen tupost a už to odeznívá. A teda... Najednou si nejsem jistý, co vlastně bylo to hlavní a původní a pravda, jestli to, jak jsem se zamiloval, nebo ta pitomá potřeba udělat to zamilování se tady v divadle, v realitě, v knížce. Ten laboratorní pokus se dvěma bílýma myšma tady v tomhle bytě, v téhle díře laboratorní. Nejsem náhodou pochybný vědec? A zároveň svoje myš za 1 korunu. Sakra. Pomatený literární vědec, nebo aspoň pomatený autor. Musím jít k tomu psychiatrovi, slíbil jsem to svému dobrému bratrovi... Nesmyslný projekt, to celé, ona by ušla, ale co já? Myš obluda... Možná za milión dolarů... tj. 20 miliónů korun. Ale možná nás vidím jako bílé myši z toho věčného chlastu, nějak jsem se do toho nejspíš sám uvrtal... no prostě nevím, jak k tomu vlastně opravdu došlo. Zvlášť když je to

popsané od začátku až do konce ještě před začátkem.

(Zalistuje v knížce) Naposledy: Stačí, abych si představil, jaké to bude: celý ten kolotoč, budu chtít víc, pak míň a celou dobu mě bude bolet břicho a nakonec budu zase tam, kde jsem začal. Sakra, 15. 3... Jestli nejsou pokusy na živých lidech proti autorskému zákonu, tak proti nějakým zákonům určitě, jsem právník. A bych zase nemusel do lochu. A jak tyhle výtvořiny ovlivňují život, to jak se lidi líbají podle holyvůďáků a mluví podle seriálů, zhoubný vliv výtvořin. Bůhví co už smolení napáchalo, nejen Goethův Werther, který málem vyhubil krasoduchy, ale dlouhodobě... Ne aby tu teď mezi vámi v divadle vypukla epidemie sebevražd! No... Zkusil jsem v tomhle vykřičeném údolí kdeco... a teď už i reál, ten je teda nej hnusnější.

(Mlčí. Pak trochu vztekle) V tomhle slzavém bordelu, v tomhle viváriu laboratorním pitomým! Osmiletá nezkušená buničitá těla. Sakra. Dokument. Realita. Blbost. Zasraná realita. Prd si pamatuju, zápisků moc nemám, taky se moc nestalo, a zrušilo se to vlastně od počátku, takže nebylo nic. Ani o tom nemůžu nic nasmolit, když je to takhle zrušený. Co bych o tom měl sakra napsat? Ať si R a L na jevišti improvizují... No jo, a ještě ty dvě druhé myši... zdarma... R a L. *(Vzal telefon a namačkává SMS)*

Jdete do těch pout. Ja koncím. Nedokážu se o vas postarat.
Konec. Rozchod.

Zrovna mi L rikala, ze bychom Ti měli napsat. 2x4 Hostany a skupina Parohaci, my umime zit... i když nas Pouta nechteji. R

AUTOR: Jo. Tak tu mám dva herce bez angažmá, tak to je pěkný. Podělá se vždy všechno najednou. A dva osiřelí herci někde sedí a pijí pivo a vyhrávají jim k tomu Paroháči. Co dál, budou kočovat? V maringotce blátivými cestami od vesnice k vesnici? Nestoudné chování mužů k L a věčné rvačky R. Jíst psy a ukradené zemáky, hladovět. K

hraní mizerný uválený text nedopsané ošklivé malosti. A jednoho dne přijde chvíle... jako vyhladovět dvě zvířata v kleci, až stojí proti sobě. Dvě strádáním zoufalé laboratorní myši. Vyceněné zuby... pištění. No, přibalím vám na cestu těch pár replik a esemesek a hledejte si štěstí jinde. SMS¹.

Ahoj... Hrozne dlouho jsem o Tobě neslyšela. Co se deje? Pises? L.

Zrovna pisu tebe. Teda jsem přestal. R taky.

(Autor pokračuje do hlediště) Bude tu ticho. Za zdí spí taxikář... (Zůstal sedět, ale přetáhl si peřinu přes hlavu.)

Zároveň se ZATÁHNE OPONA.

Dějství V.

ROZTÁHNE SE OPONA. Autorova ložnice. Autor stojí u postele, vzpřímený, ale nějak křivý. V ruce má láhev Božkova. Je opilý.

AUTOR (napije se): ... Láska prochází žaludkem... Au.

REPRODUKTOR (může být stejný, odkud se ozývají tel. hovory, cizí hlas): Prd žaludkem. Já to říkali Láska z rozumu. Blbý mozek.

AUTOR (ukáže palcem nad sebe na reproduktor. Do hlediště): To je můj žaludek. Jmenuje se zdeněk vlk, povídal.

REPRODUKTOR: Já to říkal!

AUTOR (napije se, do hlediště): No... opravdu teď nevím, jestli mě teda žaludek zdeněk vlk, i ostatní orgány, a vlastně celé tělo zdeněk vlk... spíš těmi nemocemi nevarovalo. Možná můj imunitní systém. Ne tělo nemocné láskou, nebo tedy jo, ale uvrtil jsem ho do toho... já.

REPRODUKTOR: Já to říkal! Já se zvedal!

AUTOR (*žaludku*): A no jo, di do hajzlu. S vnitřnostma se nebavím, (*do hlediště*) Další spoluautor. Jak to vidí slepák? Já udělal pokus na lidech, asi. Ale když kouknu nazpátek, vždyť to tam sakra je. (*s hekáním dojde k posteli, topomě podřepne*) doprdele, jau (*zvedne knížku a zalistuje*) ... Bolebřich. A že se mi náramně hodilo se zamilovat. Abych mohl být dokumentární. Sakra. Kdovíjak to vlastně bylo s tím zamilováním. Ale přitom jsem si jistý, že jsem zamilovaný byl. Jak to bylo nakonec hnusný. A teď mi bude vlastní žaludek navždycky něco vyčítat a kafrat. Kdo je zvědavej na ty jeho... blitky. Sakra.

REPRODUKTOR: Já to říkal. (*Zasměje se tomu škrundavě, škytne, škytavě se směje. Žaludek je zjevně rovněž opilý.*)

AUTOR (*do hlediště*): Leze mi na nervy celý moje tělo. Tenhle by potřeboval vypumpovat. Já nevim... (*Mlčí několik vteřin.*)

NÁPOVĚDA (*z budky na jevišti, hlasitým šeptem*): Co furt?

AUTOR (*nápovědě*): Co furt? Ještě ty se do toho pleť, ty našeptávači. Co je šeptem to je čertem. Stejně ti není rozumět. Nahlas! Tak se tu handrkuj se svým žaludkem sám, ty. Klidně si to místo mě odříkej celý. Sakra. Než tě taky napíchnu na zlomený žebro. (*Napije se z láhve Božkova.*)

STRAŠIDLO (*z kuchyně, nebyla dosud vidět*): S kým se to bavíš?!

AUTOR (*trochu provinile do hlediště*): No... Strašidlo, no. (*Strašidlu*) Se žaludkem! A nápovědou. Myslím, že se mi dělá žaludeční vřed.

STRAŠIDLO: Čočkovka bude za chvíli... Ty se upíjíš. Vlku, nechtěla bych vidět tvoje játra, musíš je mít kamenná. A podívej se na sebe, jak jseš na tom, celý potlučený.

AUTOR: Jo, játra kamenná. Já si totiž uvnitř ve vlastním těle budu svůj náhrobek. Pomníček. A miluji tvou sestru, L, mimochodem.

STRAŠIDLO: Vlčku, proč to říkáš? Nech toho.